

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Zeno, Apostolo.; [oversat af Rasmus Soelberg] ; [Musikken af Jos. Sarti].

Titel | Title:

Il Narciso : dramma pastorale, da rappresentarsi sul Regio Teatro Danese, il carnavale dell'anno 1763 = Narcissus : et musikalsk Hyrde-Spil, til at opføres paa den Kongelige Danske Skueplads, i...

Alternativ titel | Alternative title:

Narcissus.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt hos Lars Nielsen Svare,

[1763]

Fysiske størrelse | Physical extent:

109 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Zeno.

Narcissus. 1763.

56.-380.

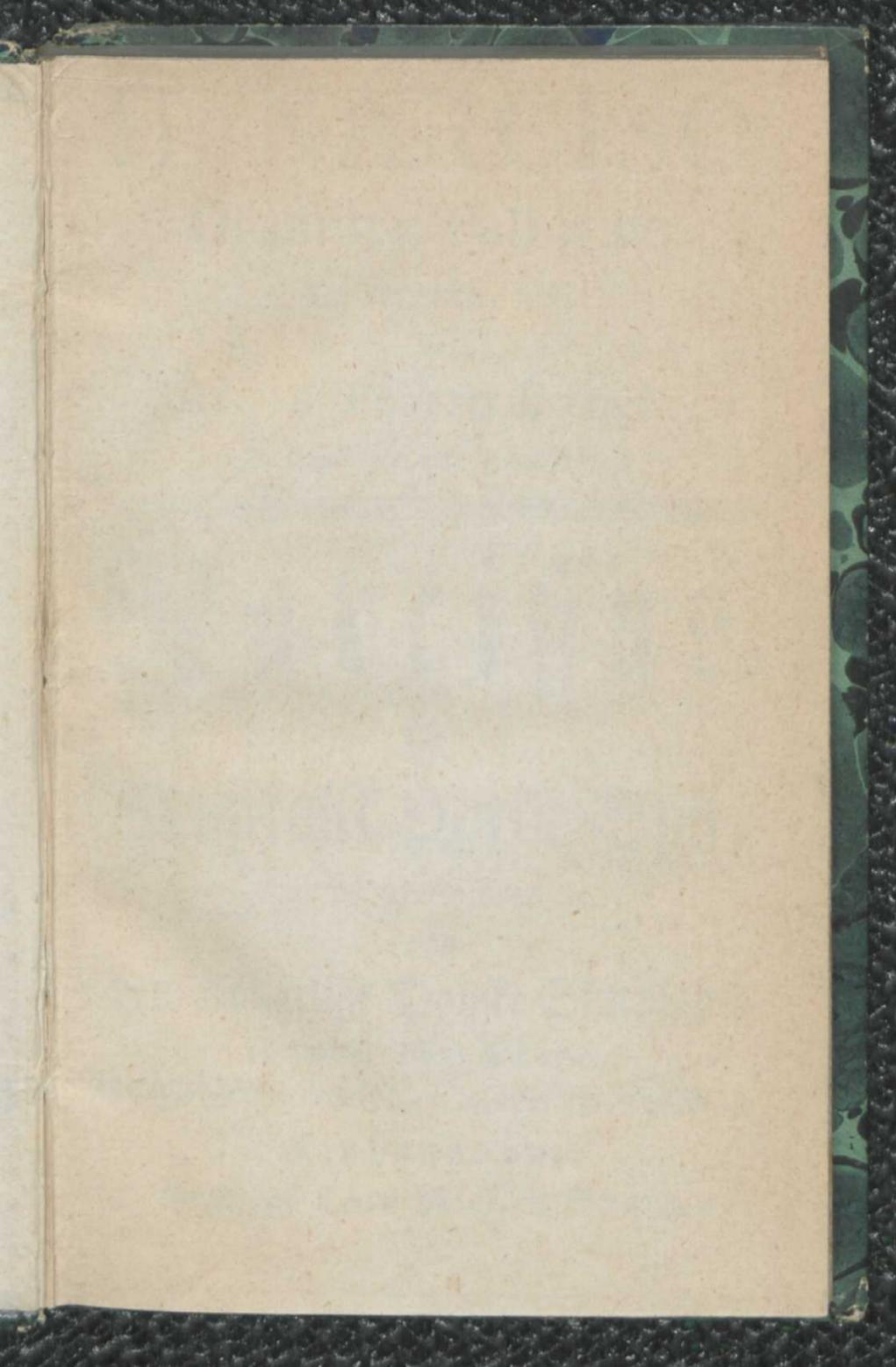
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

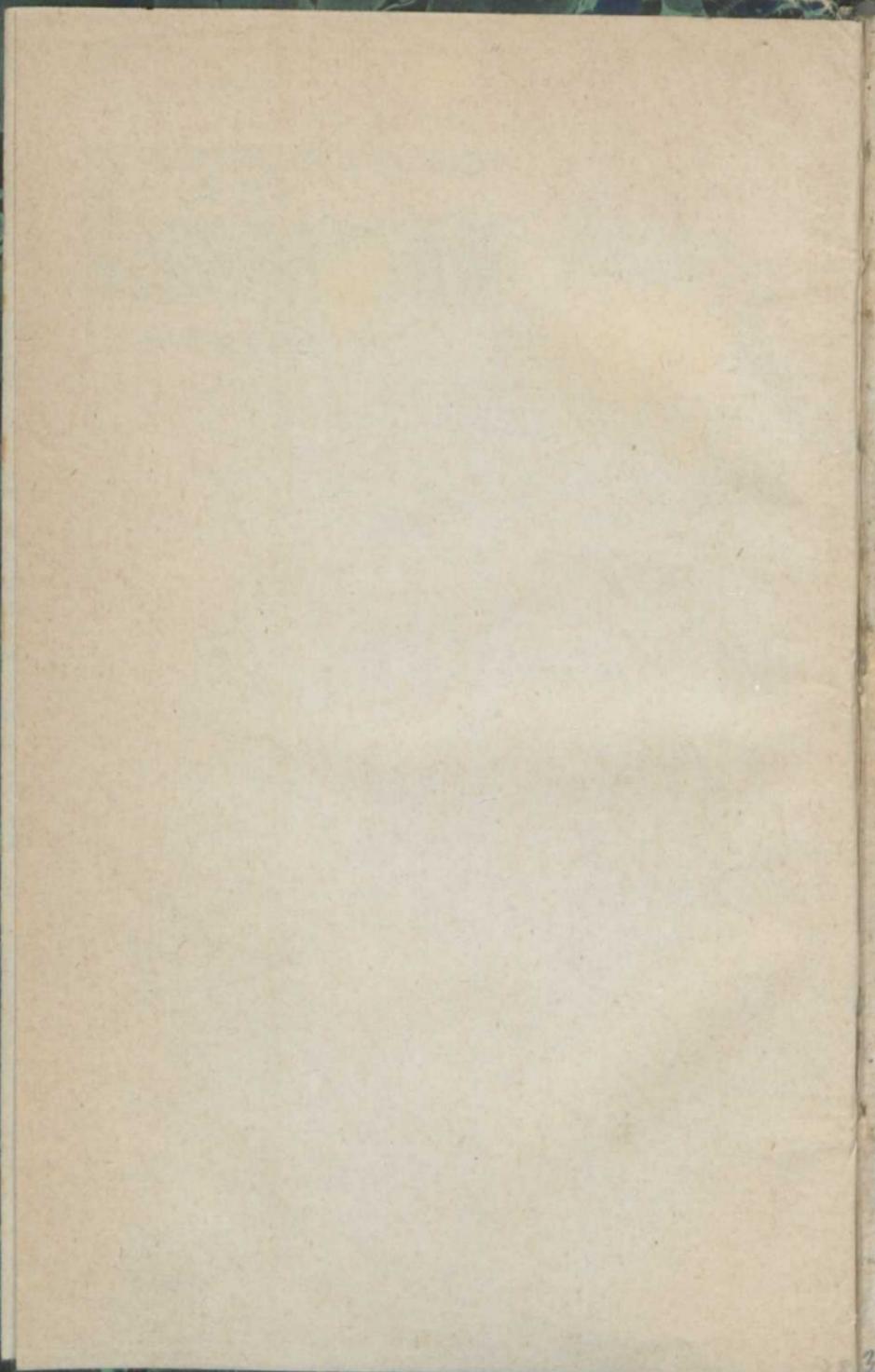

115608024011

+Rex

IL NARCISO.

Dramma Pastorale,

Da rappresentarsi allor
sul

Regio Teatro Danese,

Il Carnovale dell' Anno 1763.

M a r c i s u s.

Et

Musikalst Hyrde-Spil,

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

i Kastelavns-Tiden, Mar 1763.

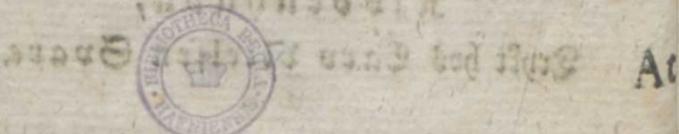
K i s b e n h a v n ,

Trykt hos Lars Nielsen Svare.

Argomento.

Eisendo la favola di Narciso abbastanza nota nella terza Metamorfosi d' Ovidio non è necessario lo spiegarla. Il carattere di Eco riuscirà tanto nobile quanto nuovo, perche in esso si scorgerà una finezza propria al sesso, per introdursi nell' amore di Narciso col fingersi totalmente nimica di amore, e solo amica della fatica, e della caccia. Gli episodj ingegnosamente intrecciati nell' amore d' Alceste con Eco, di Cidippe con Narciso, d' Uranio con Cidippe e Tirreno Sacerdote, padre di Cidippe formano la presente Pastorale.

La Scena si rappresenta nella Boozia.

Indhold.

Da Fabelen om Narcissus i den Tredie Ovidii Metamorphosi noksom er bekjendt, behøver samme ingen videre Forklaring. Den Character af Echo vil blive lige saa ædel som nye, fordi man i samme mærker et af Kjænnets Egenskaber, Skarpsindighed, som en Indledning til Narcissi Kierlighed, ved at forstille sig aldeles som Fiende af Kierlighed, og eeneste Elskere af Arbeide, og af Jagt. De smaae Historier som konstigen ere indvirkede i Alcestis Elskov med Echo, i Cidippes med Narciso, i Uranii med Cidippe, og Tirreno Præsten, Fader til Cidippe, udgiøre nærværende Hyrde-Spil.

Skuepladsen forestilles i Beotien.

Attori.

Narciso.

Il Signor Domenico Scogli.

Eco, amante di Narciso.

La Signora Marianna Galeotti.

Cidippe, amante di Narciso.

La Signora Vittoria Galeotti.

Tirreno Sacerdote, padre di Cidippe.

Il Signor Giuseppe Secchioni.

Uranio, amante di Cidippe.

Il Signor, Antonio Boscoli.

Alceste, amante di Eco.

Il Signor, Giano Musled.

Coro. { di Pastori.
 { di Cacciatori.
 { di Ninfe.

La Poesia è del Sigr. Apostolo Zeno, già Poeta Cesareo.

La Musica è tutta nuova composta dal Sigr. Giuseppe Sarti,
Mastro di capella di S. M. Il Rè.

I Balli sono d' Invenzione e Direzzione del Sigr, Antonio
Como, Mastro di ballo alla Corte di S. M. Il Rè.

Le nuove Decorazioni sono d'invenzione del Sigr. Pietro
Cramer.

Il Vestiario è del Sigr. Giuseppe Mazzoli.

Atto

Shyngende Personer.

- Narcissus ,
Monsr. Dominicus Scogli.
- Echo , forelsket i Narcisso.
Madsell. Marianna Galeotti.
- Cidippe , forelsket tillige i Narcisso.
Madsell. Victoria Galeotti.
- Tirrenus , Præst , Fader til Cidippe.
Monsr. Joseph Secchioni.
- Uranius , forelsket i Cidippe.
Monsr. Anthonus Boscoli.
- Alcestes , forelsket i Echo.
Monsr. Jens Musted.
- Chorus } af Hyrder,
} Jægere
} og Nympfer.

Poesien er af Herr Apostolo Zeno , fordum Keyserlig Poet.

Musikken er gandſke nye componeret af Herr Joseph Sarti , Capel-Meſier hos Hans Kongelig Majestæt.

Dansene ere af Herr Antonio Conio , Kongelig hof Danſe-Meſiers Opfindelse og Direction.

De ny Decorationer ere af Herr Peter Cramer.

Klædedragterne ere af Herr Joseph Mazzoli.

Atto Primo.

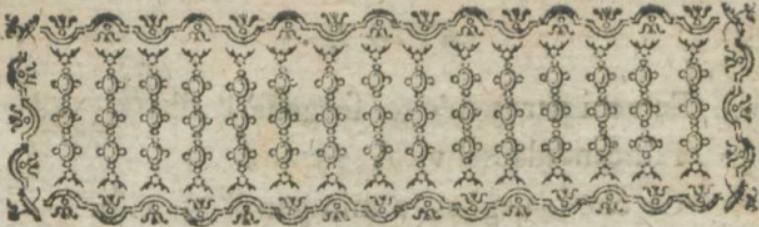
Scena Prima.

Monte Parnasso con due cime tutte intorno fiorite,
A piedi del monte si stende una vaga pianura circon-
data da piante di varie sorti. Nel mezzo del
monte alcuna capanna pastorale.

Cidippe, e *Narciso* vengono discendendo dalle due
cime del monte, e alle radici poi
s'incontrano.

Cid. **S**e non] volevi amar,
Nar. Se tu]
a 2. Cor mio, chi ti formò,
Cid.] D'una tempra [men] forte
Nar.] più
a 2. Doveati allor formar.

Cid.

Første Act.

Første Scene.

Bierget Parnassus med Evende Spidser, gandstede
omkring med Blomster besatte. Ved Foden af
Bierget udbreder sig en yndig Slette, omgivet med
alle slags Planter. I Midten af Bierget
nogle Hyrde-Hytter.

Cidippe og Narcissus kommer nedstigende fra
Spidserne af Bierget, og møder hinanden
siden neden for.

Cid. Dersom du ikke } ville este,
Narc. Dersom du }
a. 2. Mit Hjerte! den som har dannet
dig.

Cid. } Af en Hærdelße [mindre] sicere
Narc. } meere

a. 2. Burde da tillave dig.

Cid. Ben mi parea ch' oggi sorgesse l' alba
 Più candida nel viso,
 Or che ti veggo, o mio gentil Narciso.

Narc. E a me parea veggendoti, importuna,
 Che impura nube intorno
 Togliesse agli occhi miei gli rai del giorno.

Cid. Perche ti fer le stelle
 Si bello, e si crudel?

Narc. Sol perche avessi
 A piaceri, e a fuggirti.

Cid. Io dunque a lidi, a venti
 Ognora spargerò pianti e lamenti?

Narc. Lascia, lascia d' amar, o parti, o ch'io ---

Cid. Deh almeno per pietà - - -

Narc. Cidippe addio.

Cid. Partirò come a te piace;
 Partirò, ma senza pace,
 Tutta affanno, e tutta amor.

Cid. Crude belve, oscure selve,
 A voi torno e forse avrete
 Più pietà del mio dolor.

Sce-

Cid. Mig syntes vel at Morgenroden opstod meere klar til Anseende, nu jeg seer dig, o min artige Narcisse.

Narc. Og mig syntes, da jeg saae dig, ubelehlyige, at en omringende mørk Skye borttog Dagens Straaler for mine Dyne.

Cid. Hvorfor har Stiernerne gjort dig saa smuk, og saa grum?

Narc. Geneste fordi jeg skulle behage dig, og flye for dig.

Cid. Saa skal jeg da altid udøse min Graad og Klage for Vand og Bind?

Narc. Lad af, lad af at elskke, eller gæk bort, eller jeg = = =

Cid. Af i det mindste for Hjælens Skyld = =

Narc. Cidippe, Farvel.

Cid. Jeg vil gaae bort, som dig behager; Jeg vil gaae bort, men uroelig, gandske bekymret, og gandske forelsket.

Grimme Dyr, mørke Skove, til Eder vender jeg mig, og maaskee I skal have meere Medlidenhed over min Sorrig.

Scena II.

Coro di Cacciatori con levrieri, che parte vengano
dal monte, altri dalle capanne, e parte dai lati
delle scene; e Narciso.

Prima parte del Coro.

Non v'ha piacer più grato
Che viver senza amore,
Senza catene al core,
E in piena libertà.

Seconda parte.

Le selve, il monte, e il prato
Di belve impoverir.

Terza parte.

Ne prigioner languir
D' una crudel beltà.

Coro.

Non v'ha piacer più grato &c.

Narc. Voi pastori, e voi Ninfe
Cui non di molli effeminati amori
Punge cura lasciva,
Mà di onesto piacer nobil desio;
Già dell' usata caccia
Giunta è l' ora opportuna.

Andri-

Anden Scene.

Chor af Jagere, med Jagt-Mynder, som Deels
kommer fra Bierget, andre fra Hyrde-Hytterne,
og andre fra Siderne af Skuepladsen;

Og Narcissus,

Første Deel af Chorus.

Ingen Lyst er behageligere end denne, at
leve uden Elskov, uden et fæng-
slet Hjerte, og i fuldkommen
Frihed.

Anden Deel.

At giøre Skovene, Bierget og Engene
fattige paa Dyr.

Tredie Deel.

Og ikke forsøgte som en Fange over en
haard Skionhed.

Chorus:

Ingen Lyst er behageligere &c.

Narc. I Hyrder, og I Nympfer, som ingen
vellystig Tanke indtager af blod og quindag-
tig Elskov, men drives af ædel Altræae ester
en sommelig Fornøjelse; Den bechlige Tid
til den sædvanlige Jagt er alt ankommen.

Lader

Andiam ninfe, e pastori.
 Altro diletto è questo
 Che sospirar d' amor: e in ozio vano
 Gli anni passar, perche ne resti solo
 In vecchia etade il pentimento, e il duolo.

Coro.

Non v' ha piacer più grato &c.

Scena III.

Eco, Narciso, ed il Coro.

Eco. Narciso, i passi arresta. A partir tecò
 Gli rischi, e le fatiche sen vien Eco.

Narc. Tu cara a me, vien pur, ninfa gentile,
 Poiche non siegui amor; e il casto udito
 Il tuo dolce parlar mai non m' offende.

Eco. (Oimè! l' esempio altrui cauta mi rende.)

Narc. Vedi gli stolti amanti se già sono
 Esempio di pietade, e di terrore:
 Sol così premia i suoi vasalli amore.

Eco. Così in amor si pena
 Quando è crudel, come tu sei, chi s' ama.
 Mà di amor corrisposto
 Gioja non v' ha, che ben pareggi il prezzo.
 Fortunato pastor, ninfa beata,
 Cui tocca in sorte far quel dolce cambio

Lader os gaae, I Nympfer og Hyrder.
 Dette er anden Lyst end at sukke af Kierlig-
 hed, og i en forsængelig Leedighed at fortære
 sine Alar, saaledes at der paa den gamle Alt-
 der bliver blot Fortrydelse og Sorrige tilbage.

Chorus:

Ingen Lyst er behageligere ic.

Tredie Scene.

Echo, Narcissus, og Chorus.

Echo. Narcisse, gak ikke hort. Echo kommer
 for at deele Farer og Besørligheder med dig.

Narc. Du min kiere hndige Nympfe, kom kun,
 siden du ikke følger Elfov; Dine kydske
 Ører og din sode Tale fortørner mig aldrig.

Echo. [Af Himmel! Andres Exempel gior mig
 forsiktig.]

Narc. See til de daarlige Elfende, de ere et
 fuldkomment Exempel paa Medslidenhed og
 Skæk: Blot saaledes betonner Kierlighed
 sine Drælle.

Echo. Saaledes liider man i Elfov, naar den
 som man elsker er saa haard som du er. Men
 ingen Glæde kan vel liignes mod den Værd
 af en belonnet Kierlighed. Lykkelige Hyrde,
 lyksalige Nympfe, i hvis Lod det falder at
 giore

Di cor con cor, d' alma con alma. Oh forte
 Degli Elisi più dolce! aure felici,
 Che que' labbri baciando
 Più soavi spirate! Ove la mente
 Figurarsi può mai destin migliore?
 Così anche premia i suoi vassalli amore.

Narc. Sento dir che Cupido è un tiranno.

Eco. Ma un tiranno, che reca diletto.

Narc. Che avvelena col labbro, che ride,

Eco. Cheravviva col labbro, che uccide,

Narc. Cruda morte di un debole cor.

Eco. Dolce vita d' un nobile cor.

Narc. Ninfa, se men mi fosse

Noto il tuo cor, di giusto sdegno acceso - -

Direi - - -

Eco. A garir teco

Un mio delirio, e non amor mi guida.

Narc. Non di garir, ma di partirsi è tempo.

Fuggon rapide l' ore, e il dì s' avanza.

Eco. (Cor mio, non disperar, ci vuol costanza.)

Narc. Fuor della tana, il bosco

Già circondon le belve, e impazienti

Danno i molossi il lor latrato ai venti.

Coro

giere den sode Onverling med Hierte mod
Hierte, Siel mod Siel. Af Skiebne, sodes-
re end de Eliseiske Sieles! I drager den lyk-
elige Aande meget sodere ved at kyssé hine
Æber! Hvor kan vel Tanken forestille sig
nogentid en bedre Skiebne? Saaleedes be-
lonner ogsaa Kierlighed sine Trælle.

Narc. Jeg hører sige, at Cupido er en
Tyran.

Echo. Men en Tyran, som giver For-
nøglelse.

Narc. Som indøser Forgift med sin
leende Tunge,

Echo. Som oplever med sin dræbende
Mund,

Narc.] Haarde Død for et skrobelig Hierte
Echo.] Søde Liv for en ædel Siel.

Narc. Nympse, dersom dit Hierte var mig min-
dre bekjendt, vilde jeg, optændt af retsærdig
Bredes sige,

Echo. Mit Spog, og ikke Kierlighed fører mig i
Snak med dig.

Narc. Det er ikke Ejj til at snakke, men til at
gaae bort. Timerne flyer hastigen, og Da-
gen tager af.

Echo. [Fortvivl ikke, mit Hierte, der udfordres
Bestandighed.]

Narc. Uden for Hulen vanker de vilde Øye omkring
i Skovene, og de utsalmodige Hunde giser i
Busten.

Chorus.

Coro.

Alla caccia, alla caccia.

Narc. Scorriam per ogni intorno
I boschi, e ancor le selve,
E col funesto corno
Portiamo nelle belve
La morte ed il terror.

Così nel fiero ardore
Uccider noi potessimo
Le fiere, e ancora amore,
Che delle fiere insieme,
E' fiera assai peggior.

Scena IV.

Eco solo.

Crudel destin! Narciso è il mio tesoro,
E non gli posso dir t'amo, t'adoro.
Io per piacergli, oh Dio! con lui mi fingo
Innima d'amor, quando più l'amo,
Quando il suo cor di possedere io bramo.
E pur talor mi lice, o mio tiranno,
Stringer la mia colla tua destra, e mostri
Qualor mi vedi in volto il core afflito,

Scb.

Chorus.

Paa Jagt, paa Jagt.

Narc. Lader os gienneinvanke Skobe og
Kratter rundt omkring, og med
det gruelige Jagt-Horn paaføre
Dyrene Død og Skæf.

Saaledes kunde vi, i den grumme Hid-
sighed, følde de vilde Dyr, og
Kierlighed tillige, der er nok saa
slemt et Dyr som de vilde Dyr
Selv.

Tierde Scene.

Echo alleene.

Haarde Skiebne! Narcissus er min Skat, og jeg
kan ikke sige ham, at jeg elsker og tilbeder
ham. For at behage ham, af Himmel!
Forstiller jeg mig for ham, som en Fiede af
Kierlighed, da jeg elsker ham højere, og øns-
ker at eye hans Hjerte. Og dog intetiden tilstel-
der du mig, o Tyran, at trykke min Haand til
din, og udvisser et bedrovet Hjerte i dit Ansigt,
naar du seer mig; Du viser en slags

B

Med-

Sebben tu non gl'intendi, e non gli senti,
Mostri qualche pietà de' miei tormenti.

Occhi belli, occhi vezzosi,
Benchè fieri, e disdegnosi;
Godo almeno a mio talento
Di potervi vagheggiar.

Sè voi foste a me pietosi,
Nel mirarvi io non potrei,
Per il troppo mio contento,
La mia morte riparar.

Scena V.

Uranio, ed Alceste.

Uran. Ah sì, mio caro Alceste,
Nell'amor di Cidippe
Fui felice una volta. L'infedele
Accolse i miei sospiri,
Arse al mio foco, e pianse a miei martiri,
Ora è d'altrui accesa. Allorchè incontro
Mi faccio a que' begli occhi,
Piena di sdegno, e d'ira,
O s'infinge, o mi fugge, o non mi mira.
Alc. Te felice, o pastor, che almen provasti
Quante gioje dar possa un grato amore!

20
Sol

Medlidenhed over mine Lidelser, omendskjont
du ikke forstaaer dem, og ikke hører dem.

Smukke Dyne, yndige Dyne; omend.
Skjont I ere grumme og foragtende,
fornøyer jeg mig i det mindste, ef-
ter mit Forlangende, med at kunde
bestue Eder.

Dersom I vare mig medliidende, da
kunde jeg ikke, ved at betragte
Eder, afværge min Død, forme-
delst min alt for heftige Fornøyelse.

Femte Scene.

Uranus og Alcestes.

Uren. Af ja, min Kiere Alceste, jeg har engang
værret lykkelig i Kierlighed med Tidippe. Den
utroe optog mine Sukke, brændte ved min
Kierligheds Ild, og græd ved mine Lidelser.
Nu er hun antændt af Kierlighed til en anden.
Maar jeg nu gaaer disse smukke Dyne i Mode,
da, fuld af Harme og Brede, enten forstiller
hun sig, eller flyer for mig, eller og hun seer
ikke til mig.

Alc. Du er lykkelig, o Hyrde, at du i det ringeste
har forsøgt hvor store Fornøyeller en behagelig

Solo Alceste si strugge, pena, e solo
Pasce la rimembranza
Dell' altrui crudeltà, nel proprio duolo.
Tu per Cidippe, ed io per Eco ardiamo.

Uran. Dunque che far dobbiamo?

Alc. A Narciso, e di noi, e d' esse amico,
Benchè d'amor nemico
Chiederemo l'aita; chi sa - - -

Uran. Tirreno
Il padre di Cidippe
So che arride al mio amor. Venere istessa
Là nel grottesco tempio
Ascoltò di Cidippe il giuramento
Di non tradirmi mai - - -

Alc. Eh Uranio poco è dolce
Quell' Imeneo cui non strigne amore,
Che poco, o nulla v'acconsente il core.

Uran. Non ben l'intendi, Alceste. Oh quante volte
Quella che amor non vinse, ha vinto un bacio
D'ogni beltà più ritrosa
E' un incanto il piacer. Pastore addio,

Alc. Secondi il tuo desire, e il mio

Uran.

Kierlighed kan give! Alleene Alcestes fortærer sig selv, lüder, og blot føder sin Erindring med en andens Grumhed, i sin egen Serrig. Vi brænder begge af Kierlighed: Du til Eis-dippe og jeg til Echo.

Uran. Hvad bør vi da giore?

Alc. Vi vil bede Marcisso om Hielp, som en Ven baagde af os og dem, omendskjnt han er en Fiende af Kierlighed. Hvo veed . . .

Uran. Tirrenus, Eudipes Fader, veed jeg, er min Kierlighed gunstig. Venus selv hissed i Nympfernes Grotte, har hort Eudippes Eed, at hun aldrig vilde forraade mig.

Alc. En Uranie, det Egtessabs Baand er lidet sødt som Kierlighed ikke knytter, hvori Hiertet lidet eller set intet samlykker.

Uran. Alceste, du forstager hende, ikke vel. Af hvor ofte har et Kys ikke overvundet den, som Kierlighed ikke har fundet vinde! For enhver Skionhed, endog der grummeste og haardeste, er denne Lyst en Fortryllelse. Farvel Hyrde.

Alc. Himlen komme dit og mit Forlangende til Hielp.

Uran. Pieghi Imeneo quel core,
 Che un dì col suo rigore
 D'amore il forte dardo
 Seppe così spezzar.]

E vinca un bacio solo
 Chi ben potè resistere
 Al lagrimar d'un guardo,
 D'un labbro al sospirar.

Scena VI.

Alcesto solo

Che non vince in amor lunga costanza?
 Benchè abbia la mia ninfa
 Più di quercia, e di selce
 Duro, e gelido il cor: Spero che a forza
 Di lungo amor, di salda fè deponga,
 Pietosa al dolor mio,
 E l'antica durezza, e il gel natio.

Chi sa che un giorno
 La mia costanza
 Pietà non trovi
 Nel fiero cor?

M

Uran. Hymen bøye det Hierete, som en-
gang med sin Haardhed vidste saa-
ledes, at bryde Kierligheds stærke
Piil.

Og et eeneste Kys overvinde den, som
vel kunde modstaae et Ansights
Graad, og en Mundes Suk.

Siette Scene.

Alcestes alleene.

Hvad vinder ikke; i Kierlighed, en lang Bestan-
dighed? Omend stont min Nympfe kan have
et Hierete, haardere end en Egg, og foldere
end Flint; haaber jeg dog, at hun, ved en
lang Kierlighed og oprigtig Troeskab, af Med-
lidenhed over min Sorrig, skal aflegge den
den gamle Haardhed, og medfodde Koldsin-
dighed.

Hvo veed om min Bestandighed ikke en-
gang maae finde Medlidenhed hos
det grumme Hierete?

Mi sento intorno
Una speranza,
Che mi lusinga
Il mio dolor.

Scena VII.

Grotta di Ninfe a foggia di Tempio, dedicato a
Venere. Nel mezzo il Simulacro
della Dea.

*Tirreno, Cidippe, Uranio, e Coro di Sacerdoti,
Ninfe, e Pastori,*

Coro.

Tu gran Diva che proteggi
Queste selve, e questi fiori,
Deh gradisci i nostri cori,
E gli nostri doni ancor.

*Il Coro innalza in forma d'altare, u-
rogo, o sia catasta, in cui tutte le
Ninfe gettano i loro fiori.*

Prima di ciò dice :

Tir. Unite, o voi sacri ministri, e voi
Innocenti Pastor, vergini caste
L' odorofo alimento alle cataste.

Coro.

Tu gran Diva che proteggi &c.

Tir.

Jeg finder hos mig et Haab, som smig-
rer mig i min Sorrig.

Sybende Scene.

En Grotte for Nympferne, i Form af en Tempel,
helliget Gudinden Venus. I Midten
Gudindens Billeder.

Tirrenus, Cidippe, Uranius; og Chorus af
Præster, Nympfer og Hyrder.

Chorus:

Du store Gudinde som beskytter disse
Slove, og disse Blomster, at an-
tag med Behag vores Hierter, og
tillige vores Gåver.

(Chorus opreiser, i Form af et Alter, et
Baal, paa hvilket alle Nympferne
lægger deres Blomster.

Førher siger:

Tirr. Foreener, o I hellige Tienere, I uskyldige
Hyrder, og I fydske Tomfruer denne vellug-
tende Fode for Baal.

Chorus:

Du store Gudinde som beskytter ic.

B 5

Tirr.

Tirr. Or d'incenso, e di nardo
 Spargete il rogo acceso, onde alle stelle
 In odorati nembi il fumo ascenda,
 Ecco dall'aureo nappo
 Su la fiamma, che stride, io verso questo
 Dolce licor cretenie, e questa verso
 Del cristallo più terso
 Linfa innocente, e pura.

Io en Alfo, il vasel d'argento
 Dammi perche ne spruzzi
 Del più candido latte
 Le leggere faville, e voi frà tante
 Accordate giulivi
 A prò di questi sposi
 All'alma Venere un soave canto.

Coro.

Tu gran Diva, che proteggi
 Queste selve, e questi fiori,
 Di due sposi i casti cori
 Lega e stringi
 Con il bel laccio d'amor.

Tirr. Avvicinati all'ara, o figlia amata;
 Accostati Uranio. Son tutti fausti
 Del sacrifizio i segni.

Tirr. Bestroer nu det antændte Baal med Rosgelse og Nardus, saa at Nogen kan opgaae til Stiernerne i vellugtende Taager. See hvorledes jeg af dette gyldene Kar, udsøer denne sode Cretensiske Vædste, paa den brændende Lue, og dette uskyldige og reene Vand øser jeg af det reeneste Crystal. Alse! Giv mig Solv-Beggeret, at jeg kan oversprøgte de lette Geister med den hiddeste Melk; og I opstemmer imidlertid den gode Venus en sod Sang, for disse Elskende.

Chorus:

Du store Gudinde, som beskytter disse
Skove, og disse Blomster, sammenbind og knyt de tvænde Elskendes hylde Hierter, med det smukke
Kierligheds Baand.

Tirr. Nærme dig til Alteret, Elskelige Dotter;
Kom nærmere Uranie. Ofringens Tegn
er alle lykkelige. Kierligheds Gudinden
sam-

La Dea d'amor approva queste nozze.

Adempi, o figlia i giuramenti tuoi,
(gli prende a tutti due la
man destra.)

Tu Uriano le promesse. In dolce nodo

Stringerevi le destre, e ancora il core.

Cogli auspici di Venere, e d'amore.

(vuole unirgli e Cidippe si scosta.)

Cid. Uranio più non amo,

E n'amerò giàmmai.

Uran. O sentenza mortal!

Turr. Che intesi mai!

Qual ardir? Ti scordasti

Il tuo dovere, il grado mio? Tuo sposo

Io ti scelsi Uranio; Tu l'accordasti

E di sposarlo a Venere il giurasti.

Così alla gran Dea insulti,

E al grado mio sacerdotal? Non temi

Nè di lui, nè di me l'ira, e il furor?

Cid. Da Venere, da voi mi salva amore,

*(Subito si sente un fortissimo scottimento in tutta
la grotta, Vedesi una densa e nera nube
avvolgere la statua di Venere, accom-
pagnata da tuoni e lampi. La fiamma
che ardeva nel rogo si dilata in tortuosi
giri, e s'estingue. Si fa notte. Cidippe
fugge, e gli altri rimangono spaventati.)*

Coro.

Samtykker dette Egteskab. Opsyld, min
Dotter, dine eedelige Forpligtelser.

(tager dem begge ved den høye
Hænd.)

Og opsyld du Uranie, dine Løfter. Foreene
Eders Hænder, og tillige Eders Hierter ved
en sed Knude, under Veneris og Kierligheds
Ansorsel.

(vil foreene dem, men Eridippe afholder sig.)

Cid. Jeg elsker ikke meere Uranium, og jeg vil al-
drig elsse ham.

Uran. Af dodelige Dom!

Tirr. Hvad har jeg vel hørt! Hvilken Dristig-
hed? Har du forglemt din Pligt og min
Stand? Jeg har udvalgt Uranium til din
Brudgom; Du har samtykket det, og sovret
for Venus at ville ægte ham. Driver du
saaledes Spot med den store Gudinde og
med min Prestelige Stand? Frygter du
ikke for hendes Bredde, og min Forbitrelse?

Cid. Kierlighed frelse mig for Venus og for Eder.

Straxen fornemmes et meget stærkt Stob i
heele Grotten. Der sees en tyk og
sort Skye at omgire Veneris Støtte,
fulgt med Torden og Lynild. Luen,
som brændte paa Baaret, udbredes
flangevis, og udstukkes. Det bliver
Mat. Cidippe flyer, og de andre
bliver forstækkede.

Cho

Coro.

Che notte! che tenebre!
 Che lampi! che fulmini!
 Andiamo, fuggiamo;
 Aita, pietà.

(tutti fuggono.)

Scena VIII.

Portico pastorale in casa di Tirreno.

Cidippe inseguita da Tirreno, e da Uranio.

Cid. Così hò risolto: mi tentate in vano.

Tirr. Contumace che sei

Uran. Tu sei spregiura

Cid. Oh legge troppo dura!

E quale ingiusti padri,

Autorità vi diede

Sul nostro arbitrio il Cielo? Il genio deve

Dar legge agli affetti del nostro core,

Mà non mai la violenza, ed il rigore.

Tirr. Io ti violentai? Sposo ti scelsi Uranio,

Mà sol col tuo consenso. Non ti rammenti,

Che la mia scelta allor tanto ti piacque,

Che me ben mille volte ringraziasti,

Or ardita il rifiuti, e mi contrasti?

Chorus:

Hvilken Nat! Hvilket Mørke!
 Hvilken Lymild! Hvilke Torden slag!
 Lader os gaae, lader os flye:
 Hjælp, Medlidenhed.

(de flyer alle.)

Ottende Scene.

En Førgaard paa Landet, i Tirreni Huus.

Cidippe, efterfulgt af Tirreno, og af Uranio.

Cid. Saaledes har jeg besluttet: I frister mig forgives.

Tirr. Du trodsige » » »

Uran. Du er en meeneedig » » »

Cid. Åt alt for haard en Lov! Men hvad Myndighed, ubillige Fædre, har Himlen givet Eder over vores Villie? Tilbøreligheden bør give vor Hiertes Affecter Love, men aldrig Evang, og Haardhed.

Tirr. Har jeg trouget dig? Jeg har udvalgt Uranium til din Brudgom, men blot med dit Samtykke. Erindrer du ikke, at mit Val behagede dig saa meget paa den Tid, at du vel Tusinde Gange takkede mig derfor; Nu er du saa dristig at aflaue ham, og strider mig imod?

Der-

Se al mio voler resisti,
 Figlia sleale, ingrata,
 Almeno a quel de' numi
 Empia non contrastar.

Tu della Diva irata
 La strada all'ira apristi:
 Vedrai l'acceso fulmine
 Sopra di te piombar.

Scena IX.

Uranio e Cidippè.

Uran. A che Ninfa, a che fuggi?

Son io libico mostro, o qualche Serpe?

Cid. Più di serpe, e di mostro a lumi miei

Terribile e importuno tu mi sei

Forse vinta mi credi

Da un paterno comandato? E questo il modo

Di farti amar da me? Nò nò, non cede

A sì deboli assalti questo core - - -

Uran. Deh per l'antico ardore

Per poco almen m'ascolta. Io son pur quello,

Che ognor t'amiò? Che tu altre volte amasti?

Questo è pure quel sen, quest' è quel volto - - -

Cid.

Dersom du, troeløse og utaknemmelige
Dotter, imodstaer min Villie,
da vær i det mindste ikke saa ugu-
delig at stride imod Gudernes.

Du haraabnet dig Venen til den fortor-
nede Gudindes Brede; Og du skal
see den antændte Lynild at falde
saatung som Blye over dig.

Niende Scene.

U r a n i u s , o g C i d i p p e .

Uran. Hvorsore Nympfe, hvorsore flyer du? Er
jeg et Udyr fra Lybien eller nogen Slange?

Cid. Du er forskrækkelig og ubeleilig for mine Øy-
ne, mere end en Slange og et Udyr. Maas-
ke du meener mig at være overvunden af en
Faderlig Besaling? Er dette Maaden at
giøre dig elsket paa høs mig? Nej nej, dette
Hierte vlicher ikke for saa svage Anfald = =

Uran. Af for din gamle Kierlighed, her mig i det
mindste forteligen. Jeg er dog den, som al-
tid har elsket dig? Som du tilsorn har elsket?
Dette er dog dette Bryst, dette Aasium = =

C

Cid.

Cid. Che follie mi rammenti? Ah che sei stolto,

Vanne, t'invola,
Lasciami sola:
Mai non t'amai,
Sei mentitor.

Uran. O ninfa ria,
Da te s'obblia,
Con una frode,
Il nostro amor.

a 2. Dei lo soffrite;
E non punite
Un tristo, e nero
Buggiardo cor?

Scena X.

Bosco.

Narciso, Alceste, ed Eco in disparte.

Narc. Così dolente Alceste?

Alc. Gentil Narciso, oh Dio!

Narc. La tua pena è d'amor.

Eco. (Che farà mai?)

Alc. Ardo per una Ninfa

La più ingrata, e sleal, la più rubella - - -

Narc.

Cid. Hvad for Daarligheder erindrer du mig?
At du er en Gieß.

Gak, flye bort,
Lad mig alleene:
Jeg har aldrig elsket dig,
Du er en Logner.

Uran. At haarde Nympfe,
Ved et Bedragerie,
Forglemmer du
Dores Kierlighed.

a. 2. Guder! Taaler I dette;
Og straffer ikke
Et u-mild og ond
Lognagtigt Hierste?

Tiende Scene.

En Skov.

Narcissus, Alcestes, og Echo affides.

Narc. Saa sorrigfuld, Alceste?

Alc. Artige Narcisse, af Himmel!

Narc. Din Liidelse er af Kierlighed.

Echo. [Hvad er vel dette?]

Alc. Jeg brænder af Kierlighed til en Nympfe som
er den uraknemmeligste, troeloseste og opro-
viske . . .

Nart. Vedila - - -

(mostrandogli Eco.)

Alc. Oh Dio! non men crudel, che bella!

Eco. (Parlan di me.)

Alc. Narciso,

Deh se in te alberga umanità; per quella
Sacra amistà, che a me giurasti, e ch'io
Sin da primi anni a te serbai, da lei
Pietà m'impertra; o mi vedrai fra poco,
Vittima effangue,
Verfar da questo sen l'ultimo sangue.

Nart. Le follie degli amanti
A me non fan pietade. Al duro uffizio,
Sol la nostra amicizia, oggi m'impegna.
Ora le parlerò. Sarà mia cura,
Benchè d'amor sia poco avvezzo all'arti,
Il placar la tua ninfa, e il consolarti.

Ninfa.

(ad Eco.)

Eco. (Già il tutto udij.) Signor, che chiedi?

Nart. Alma v' è che t'adora, e tu la sprezz?i?

Eco. V'è cor che per te pena, e tu nol curi?

Nart. Perche sorda a suoi prieghi?

Eco. Perche duro a suoi pianti?

Nart. Oh cor troppo crudele!

Narc. See der er hun
(vifsende ham Echo.)

Alc. Af Himmel! ikke mindre haard, end sinuk!

Echo. [De taler om mig.]

Alc. Narcisse, af dersom Menneskelighed havet
 Sted hos dig; For det hellige Vensteb, som
 du har soeret mig, og som jeg, fra de første
 Aar, bevarede for dig, forhverve du mig
 Medlidshed hos hende; eller du skal see mig,
 inden fort Eiid, som et blegnende Offer, at
 udose mit sidste Blod af dette Bryst!

Narc. De forliebtes Daarligheder opvækker ingen
 Medlidshed hos mig. Blot vores Vensteb
 forbinder mig i Dag til denne haarde Forret-
 ning. Nu skal jeg tale med hende. Det skal
 være min Omhue, [forsint jeg er lidet vandt
 ved Kierligheds Konster] at tilfredsstille din
 Nympfe, og at troste dig. Nympfe.
(til Echo.)

Echo. [Jeg har allerede hørt Alting.] Min
 Herre, hvad forlanger du?

Narc. Der er en Siel som tilbeder dig, og du
 forsmaaer den?

Echo. Der er et Hierte som liider for dig, og du
 agter det ikke?

Narc. Hvorfore tillukker du dine Ører for hans
 Bonner?

Echo. Hvorfor er du ubevægelig ved hendes Graad?

Narc. Af alt for grmmme Hierte!

Eco. Oh cor troppo inumano!

Narc. Io già sapea che la pregava in vano.

(ad Alceste.)

Deh tu risana i tanti mali sui.

Eco. Deh tu appaga l'ardenti brame altrui.

Narc. Rendi amor per amore.

Eco. Rendi core per core.

Narc. Alceste omai più t'avvicina.

Alt. Ah temo - - -

Narc. Mira, spietata, in quel sembiante impressa
La tua fierezza, e la tua pena. E tanta
Fede ancor non ti vince? Ancor resisti?

Eco. Hai tu pietà di chi t'adora?

Narc. Udisti?

(ad Alceste.)

Ah non può donarti amor,

(ad Alceste mostrando gli Eco.)

Eco. Ah non può impetrarti amor,

(ad Alceste mostrando gli Narciso.)

a 2. Chi non sà che cosa è amar.

Alt. Ah pietà de' mali miei :

Non mi fate disperar.

Narc. Dentro a quel cor per te

Vorrei trovar pietà.

Eco.

Echo. Af alt for umenneskelige Hierte!

Narc. Jeg vidste allerede, at jeg havde hende for-
gives. (til Alcestes.)

Af læg du hans saa store Smarter.

Echo. Af tilfredsstil du en andens brændende Onster.

Narc. Giv Kierlighed igien for Kierlighed.

Echo. Giv Hierte for Hierte.

Narc. Alceste, kom nu nærmere.

Alc. Af jeg frygter = = =

Narc. See, ugrundelige, din Grumhed, og din
Straf indtrykt i dette Ansigt. Og endnu
overvinder dig ikke saa stor en Troessab? End-
nu modstaer du?

Echo. Har du Medlidenhed med den som tilbeder
dig?

Narc. Har du hort?

(til Alceste.)

Af den kan ikke give dig Kierlighed,

(til Alceste, viisende ham Echo.)

Echo. Af den kan ikke forstaffe dig Kier-
lighed,

(til Alcestes, viisende paa Narcissum.)

a. 2. Som ikke veed hvad det er at elste.

Alc. Af hav Medlidenhed med mine Lii-
deller: Lad mig ikke fortvivle.

Narc. For dig, i dette Hierte vilde jeg
søge Medlidenhed.

Eco. Dentro al mio cor per te
Vorrei destar pietà.

a 2. [Mà come farlo, o Dei!
Non è in mia libertà

Alc. La morte a me pietosa
Almeno mi farà

a 3. Amore dà solo
Affanni, e tormenti,
Mà gioje, e contenti.
Amore non dà.

Fine del Primo Atto.

Atto

Echo. For dig i mit Herte ville jeg
opvække Medlidshed.

a. 2. Men hvorledes skal jeg være mig
ad, af Himmel! det staer ikke i
min Frihed.

Alc. Døden skal i det mindste være mig
medlidende.

a. 3. Kierlighed giver eeneste
Bekymringer og Piine;
Men Glæde og Fornøjelße
Giver Kierlighed ikke.

Ende paa den første Act.)

Atto Secondo.

Scena I.

Campagna con fiume.

Tirreno ed Uranio.

Tirr. Non ti atterrir. Come l'amor depose
L' odio ancor deporrà. Nota hò la figlia:
Cangia col nuovo di pensieri, e voglie.

Uran. Confidarsi nel tempo è duro impegno
Alle presenti mie barbare doglie.

Tirr. Finiran di placarla gli timori
De' castighi del Ciel, i detti miei,
E gli tuoi forti prieghi.

Uran. Aita, o Dei,

Tirr. Orsù l'ora è vicina
De' giochi usati. Io là ti attendo; in tanto
Serena il ciglio, e tregua imponi al pianto.

Uran. Verrò, mà con qual core!

Con un cor pien di duolo, e pien d' orrore.

Care' pupille

Chi vi potea
Formar si belle,
Se non l' idea
D'ogni beltà?

Voi

Anden Act.

Første Scene.

En Mark med en Flod.

Tirrenus og Uranus.

Tirr. Forstyrkes ikke. Ligesom hun har afslagt Kierlighed, skal hun og aflegge sit Had. Jeg kiender min Dotter: Hun forandrer hver Dag baade Tanker og Lyst.

Uran. At forlade sig paa Eiden, er en haard Evang for mine nærværende barbariske Sorger.

Tirr. Frygt for Himmelens Straf, mine Formaninger, og dine heftige Bonner skal endeligen om sider stille hende tilfreds.

Uran. Hjelp, o Guder.

Tirr. Velau, Timen er nær for de sædvanlige Leege. Jeg ventet dig hissed; I midlertid opklär dit Ansigt, og opset din Graad.

Uran. Jeg skal komme, men med hvidt Hjerte! Med et Hjerte fuld af Sorrig, og fuld af Skræk.

Kære Dynne,

Hvo kunde vel

Danne eder saa smukke,

uden Indbildningen,

Om al Skionhed.

I

Voi lo sapete
 Quanto v'adoro;
 E se voi siete
 Il mio tesoro:
 Se da voi merito
 Qualche pietà,

Scena III.

Tirreno solo.

Bella madre d'amor, pria di punire
 La contumace figlia,
 Tu vivamente destale nel core
 Il pentimento, e insiem l'antico amore.

Salvami la mia figlia,
 O bella Dea d'amor,
 Sò quanto il tuo bel cor
 Portato è alla pietà.

Farò d'incensi rari
 Fumar gli tuoi altari,
 E sempre il tuo gran nome
 Da me si esaltera.

Sce-

I veed det,

Hvor høyt jeg tilbeder Eder;
 Og om Jer
 Min Skat:
 Om jeg fortiner hos Eder
 Nogen Medlidenhed.

Anden Scene.

Tirrenus alleene.

Smukke Kierligheds Moder, forend du straffer den
 trodsige Dotter, da opvæk hende levende i
 Hiertet, Fortrydelse og tillige den gamle Kier-
 lighed.

Frels min Dotter o smukke Kierligheds
 Gudinde, jeg veed hvormeget dit
 smukke Hierte er bøelig til Med-
 lidenhed.

Jeg skal med sieldene Rogeler give
 Lugt paa dine Altere, og altiid
 skal dit store Navn ophøyes af
 mig.

Tredie

Scena III.

La Valle d'amore sparsa di varie piante, in vaga ordinanza; una delle quali di una mole più larga e mae-
stosa innalzasi nel mezzo, come sede d'amore, in cui
stanno collocati, tutti i suoi arnesi, cioè: archi,
dardi, faretre, bende, e fiaccole
accese.

Narciso, ed *Eco* frà gli alberi nascosta.

Narc. Ogni petto arde d'amore:
Non sà amar solo *narciso*.

Eco. *Narciso.*

Narc.

(sentendo chiamarsi, e non vedendo alcuno
segue a cantare.)

Non mi fà
Mal pietà l'altrui dolore,
Nè m'incanta un bel sorriso.
Ogni petto arde d'amore,
Non sà amar solo *Narciso*.

Eco. *Narciso.*

Narc. Parmi, o m'inganno! Olà chi parla meco?
Eco.

Eco?

Narc.

Tredie Scene.

Kierligheds Dal, besat med adskillige Erreter, i en
yndig Orden; Et af samme reiser sig i Midten af Stor-
relse og Pragt, som Kierligheds Sæde, hvorpaar
hænger alle Rustninger: Vær, Ville, Røg-
ger, Baand og antændte
Fakler.

Narcissus, og Echo skjult blandt Erreerne.

Narc. Et hvert Bryst brænder af Kier-
lighed. Den eeneste Elskende er
ikke Narcissus.

Eco. *Narcissus.*

(da han hører sit Navn nævne, og ingen
seer, bliver han ved at synge.)

En andens Sorrig opvækker aldrig
Medlidenhed hos mig, en heller
fortryller mig en yndig Smil.
Et hvert Bryst brænder af Kier-
lighed, den eeneste Elskende er
ikke Narcissus.

Eco. *Narcissus.*

Narc. Synes mig, eller bedrager jeg mig! Holla
hvem taler med mig. (*)

Echo. *Echo.*

Narc.

(*) Naar her skal continueres med en noye Oversættelse af
Ordene, maae Skionheden selv soges i det Ita-
lienske, hvor Echo svarer ved at igentage hvert
sidste Ord af Narcissi Tale.

Narc. Sei tu ninfa gentil? Dove t' ascondi?
Il tuo labbro soave a che mi chiama?

Eco. ama.

Narc. Tu di amor sì rubella
Tu ad amar mi consigli? E ancor ti sembra
Così vile il mio cor? Mà qual farebbe
Degna ninfa di me, dell' amor mio?

Eco. Io,

Narc. E che non t'amo? e forse
Disdegnoso ti fuggo?
Forse non hò pietà de tuoi tormenti?

Eco. menti.

Narc. Teco io mentir? Sai pur che mi sei cara:
Tu accompagni i miei passi, io sieguo i tuoi;
E voi ch'io t'ami? e tanto amor non basta?

Eco. non basta.

Narc. Troppo mi sembri oggi importuna - Ah senti
Son io ben folle a contrastrar co' venti.

Eco. Gentil garzone.

(esce.)

Narc. Amata ninfa.

Eco. O Dio!

Narc. E qual ti turba affanno così grave?

Eco. Oimè vorrei

Narc.

Nare. Er det dig artige Nympfe? Hvor skuler du
dig? Hvorfor falder din sode Mund paa mig?

Echo. elſſe.

Nare. Du, som er saa ophidset mod Kierlighed,
raader mig til at elſſe? Og synes dig endnu
saar ringe mit Herte? Men hvad for en
Nympfe skulle være mig og min Kierlig-
hed værd?

Echo. Jeg.

Nare. Men hvad elſſer jeg dig ikke? Men synes jeg
dig maaskee foragtende? Har jeg maaskee
ikke Medlidenhed med dine Lidelser.

Echo. Du lyver.

Nare. Jeg lyve for dig? Veed du vel at du er
mig Kier: Du ledsager mine Skridt, jeg fol-
ger dine; Og vil du at jeg skal elſſe dig? Og
saar stor Kierlighed er ikke nok?

Echo. ikke nok.

Nare. I Dag forekommer du mig alt for besvær-
lig = = = Af her = = = Jeg er vel
daarlig at striide med Bindene.

Echo. Artige unge Karl.

(Kommer frem.)

Nare. Elſſelige Nympfe.

Echo. Af Guder!

Nare. Men hvad for tung Bekymring forvirrer dig?

Echo. Af Himmel jeg vilde.

Nart. Parla pur: che vorresti?

Eco. Pietà - - - che tu - - -

Narc. Siegui.

Eco. Temo, non oso - - -

Narc. Getta l' inutil tema.

Eco. Amassi al fine - - -

Nart. E chi?

Eco. Non più, già t'intendo.

Nart. Che?

Eco. In linguaggio più muto il tuo pensiero,

Quanto il labbro è pietoso, il guardo è fiero.

La pietà che giura il labbro,
 Nega il ciglio, e mi spaventa.
 Tu lusinghi i mali miei:
 Mà la speme mi tormenta,
 In conoscere il tuo cor.

Io lo so, fiero tu sei;
 Io lo veggio a quello sguardo;
 Onde dir non posso, oh Dei!
 La cagion del mio dolor.

Sce-

Narc. Tael fun: Hvad vilde du?

Echo. Medlidenhed = * = at du = * *

Narc. Bliv ved.

Echo. Jeg frygter, og tor ikke = * *

Narc. Forkast den unhyttige Frygt.

Echo. Man elste omsider = * *

Narc. Og hvem?

Echo. Intet videre; jeg forstaer dig alt.

Narc. Hvad?

Echo. I det stummeste Sprog er din Tanke og dit
Aasyn saa haard, som din Tunge er medlis-
dende.

Den Medlidenhed som din Tunge svaer-
ger, nægter dit Ansigt, som for-
skräcker mig. Du smigrer mig i
mine Lidelser: Men Haabet quæler
mig, ved at kiende dit Herte.

Jeg veed det, du er haard; jeg seer det
paa hvert Øyekast; Saal jeg ikke
kan sige, at Guder! Alarsagen til
min Sorrig.

Scena IV.

Narciso, e poi Cidippe.

Narc. Certo amante è costei; certo obbligata
Ha la natura fierazza. Ella già tace,
Per timor d' irritarmi.

Cid. Narciso Idolo mio.

Narc. Ninfa, una volta
Lascia d' importunarmi, o ch'io m' involo.
Cid. Forse ti chiedo amor? Chiedo che solo
Tu ascolti il mio martire,
Tu vegga il mio morire.

Narc. T'ama Uranio misero, addolorato,
Tu che non l'ami? e chi tel vieta?

Cid. Il fato.

Narc. Qual fato ora ti fingi?

Cid. Quello de' tuoi begli occhi. E tu spietato,
Tu che non m' ami? E chi tel vieta?

Narc. Il fato

Cid. Deh m' ama, o caro

Narc. Ama tu Uranio ancora,

Cid. Io per te peno.

Narc. Ei per te muore

Cid. Io tutta

Per te già mi consumo.

Narc. Egli t'adora,

Cid.

Fierde Scene.

Narcissus, og derefter Cldippe.

Narc. Bisseligen er hun en Elstende; Bisseligen har hun forglemt den medfsodde Haardhed. Hun tier allereede, af Frygt for at opirre mig.

Cid. Narcisse min Skat = = =

Narc. Nympfe, Lad af engang at falde mig besværlig, eller jeg flyer bort = = =

Cid. Maaskee jeg begierer Kierlighed af dig? Jeg beder eeneste, at du vil høre min Lidelse, og at du vil see min Dod.

Narc. Uranius elsker dig, den stakkels Sorrigfulde, hvorfore elsker du ham ikke? og hvem forbyder dig det?

Cid. Skiebnen.

Narc. Hvad for en Skiebne indbilder du dig nu?

Cid. Den af dine smukke Dyn; Og du ubarmhertige, hvorfore elsker du ham ikke? Og hvem forbyder dig det?

Narc. Skiebnen.

Cid. Af elst mig, o Kiere.

Narc. Elsker du Uranium endnu.

Cid. Jeg lüder for dig.

Narc. Han doer for dig.

Cid. Jeg fortærer mig allereede og aldeles iselb for dig.

Narc. Han tilbeder dig.

Cid. L'amerò quando in volto
Gli mirerò i tuoi lumi.

Narc. Io quando in fronte
A folgorar ti miri
Pupille più serene, e più vivaci.

Cid. Forse non hò beltà?

Narc. Ma non mi piaci.

Conosco che sei bella:
Ma se non piaci a me,
che vorrai far?

Hai fronte ch' è vaga;
Hai sguardo che impiaga:
Mà non ti posso amar.

Scena V.

Uranio, e Cidippe.

Uran. Chi mai ti crederia, ninfa gentile,
Più bella d'un ligusto,
E più fiera d'un angue?

Cid. Ah Narciso, Narciso!

(*pensosa frà se stessa, nulla badando ad Uranio.*)

Uran. Sapea ben io che piangi
Per beltà che ti sprezza,

Cid.

Cid. Jeg skal elskke ham, naar jeg seer dine Øyne
i hans Ansigt.

Narc. Og jeg, naar jeg seer meere Flare og meere
levende Øyne at glimre i dit Ansigt.

Cid. Har jeg maaßke ingen Skionhed?

Narc. Jo, men du behager mig ikke.

Jeg kiender at du er smuk:

Men naar du en behager mig,

Hvad vil du da giøre?

Du har en Pande som er yndig;

Du har et Øyekast som saarer:

Men jeg kan ikke elskke dig.

Femte Scene.

Uranius og Cidippe.

Uran. Hvem skulle vel troe, artige Nympfe, at
du var smukkere end et Liguster, og grummere
end en Slang?

Cid. Af Marcisse, Marcisse!

(i Tanker ved sig selv, uden at ågte det
mindste efter Uranium.)

Uran. Jeg veed vel, at du græder for en Skion-
hed, som foragter dig.

Cid. (Così sprezzarmi! e il soffro! e ancor non torna)

Uran. Torna sì, torna al tuo pastor fedele.

In lui non troverai un occhio irato,

Disdegnosa la voce, e faran suoi

Le brame, gli desiri, e i voti tuoi.

Cid. (Non più, non più, crudele.)

Uran. Torna sì, torna al tuo pastor fedele.

Cid. Uranio.

(*lo guarda.*)

Uran. Idolo' mio.

Cid. Che chiedi?

Uran. Amor.

Cid. Deh taci.

Uran. Che! nol merta la fè?

Cid. Mà non mi piaci.

Conosco che sei fido:

Ma se non piaci a me,

che vorrai far?

L'affetto è costante;

Gentile è il sembiante:

Mà non ti posso amar.

(*parte.*)

Uran. Odi, o crudel - - - ma ten fuggì qual lampo.

Sce-

Cid. [Saaledes foragte mig! Og dette taaler jeg!
og endnu vendey jeg ikke tilbage - - -]

Uran. Vend om ja, vend em til din troe Hyrde.
Hos ham skal du ikke finde et fortornet Øye,
eller en foragtende Kost, og dine Forlangen-
der, Begieringer og Dusker skal være hans
tillige.

Cid. [Intet videre, intet videre, Grumme.]

Uran. Vend om ja, vend om til din troe Hyrde.

Cid. Uranie.

(Seer paa ham.)

Uran. Min Skat.

Cid. Hvad forlanger du?

Uran. Kierlighed.

Cid. Af tie,

Uran. Hvad! Fortiener min Troeskab ikke den?

Cid. Men du behager mig ikke.

Jeg tiender at du er troe:

Men naar du ikke behager mig

Hvad vil du vel giøre?

Din Kierlighed er bestandig;

Dit Ansigt er hndig:

Men jeg kan ikke elste dig.

(gaaer bort.)

Uran. Hør, o Grumme - - - men hun flyede
bort som en Lynild.

Scena VI.

*Tirreno, Uranio, pastori, ninfe; indi Narsiso
ed Alceste.*

Coro.

Dove non giunge, amor,
Il foco tuo possente,
Il tuo fulmineo tel?

Qual duro cor non sente,
Se il sentono l'averno,
La terra, il mare, e il Ciel.

Tirr. Su via pastori e ninfe in fin che lieto
Va pascolando il custodito armento,
Sediamo. Uranio intanto

(*siedono tutti.*)

Qual di voi più gli agrada, inviti al canto.

Uran. Qual più poss' io formar voce soave
Con in seno il martiro,
Che a terminar non vada in un sospiro.

Tirr. D'amor la valle è questa.
Nella pianta di mezzo egli risiede:
Destinò questo loco per sua sede.
Ei qui da spirto al canto, più che altrove.'

Nars.

Siette Scene.

Tirrenus, Uranius, Hyrder, Nympfer; derefter Narcissus og Alcestes.

Chorus:

Hvor kommer du ikke, Kierlighed,
Med din mægtige Ild,
Din sterke Vuul?

Hvilket haardt Hierte føler den ikke,
Naar Helvede finder den,
Med Jorden, Havet, og Himmel.

Tirr. Nu da I Hyrder og Nympfer, imedens den
vogtede Hiord gaaer fornoyet og foder sig, da
lader os sætte os ned. Uranie, imidlertid
(De sætter sig alle.)

indbyd du hvem af Eder dig best anstaer til
at synge.

Uran. Hvad for en Rost kan jeg giøre saa sod,
med et bekymret Hierte, at den jo maae endes
med et Suf?

Tirr. Denne er Kierligheds Dal. Den har sit
Sæde i den mellemste Plante: Den har be-
skikket dette Sted til sit Sæde. Den giver her
Opmuntring til Sang meere end andensteds.

Nare

Narc. Dove mi guidi, dove?

(violentato da Alceste
a fuggire.)

Alc. A cantare con non noi carmi d'amore.

Narc. Io non canto d'un Dio, che fammi orrore.

Tirr. Non disprezzar un nume,

Cui teme il Ciel, temono i numi istessi.

Tardi un giorno dell'i disprezzi tuoi

Ti potresti pentire - - -

Narc. Fole son queste - - -

(*Alceste e Narciso sedono.*)

Tirr. Lasciasi il garire.

Uranio, Alceste i carmi incominciare

Delle belzadi delle vostre ninfe.

Attento ognuno taccia, ch'io v'ascolto.

Narc. In questo loco io non mi fermo molto.

Alc. Occhi cari adorati,

Vive del sol fiamelle,

Occhi non siete nò, ma siete stelle.

Uran. Labbra dolci, e soavi,

Cune d'amor vezzone,

Labbra non siete nò, mà siete rose.

Alc. Crudel, quanto tu vuoi

Sprezzami, usa rigor,

Amerò gli occhi tuoi,

Ti porterò nel cor.

Uran.

Narc. Hvor forer du mig hen?

(Trængt af Alceste, med Magt at
træde ud.)

Alc. At synge Kierligheds Sang med os.

Narc. Jeg synger ikke om en Gud, som forvolder
mig Skæf.

Tirr. Foragt ikke en Gud, som Himlen og Gu-
derne selv synger. Du kunde maastee engang
for sildig fortrynde din Foragt = = =

Narc. Dette er en Digt = = =

(Alcestes og Narcissus sætter sig.)

Tirr. Lad os holde op med at snakke. Uranie,
Alceste begynd Sangene om eders Nympfers
Skønheder. Enhver tie med Agtpaagi-
venhed, saa vil jeg høre Eder.

Narc. Paa dette Sted bliver jeg ikke længe.

Alc. Kiere elskværdige Dyne, levende Soelens Euer,
I ere ikke Dyne, Ney; Men Iere Stierner.

Uran. Sode og behagelige Læber, yndige Kierlig-
heds Bugger, I ere ikke Læber, Ney, men
I ere Roser.

Alc. Grumme, foragt mig saa meget
som du vil, brug Haardhed, jeg
vil dog elskde dine Dyne, og hære dig
i mit Hjerte.

Uran.

Uran. Infido e bel sembiante,
Schernisci la mia fè;
T'adorerò costante,
E vivrò sol per te.

a 2. Tu che puoi tutto, amore,
Signor de' nostri affetti;
Di nostre belle il core
Riduci'lo a pietà.

Narc. Vili, stolti che siete!

Per una fragil beltade ed incostante
Avvilirsi, impazzir! Pregar un nume
Venerarlo, adorarlo,
Ch'è più stolto di voi - - - Folli che siete!
Ah qual tempo perdete!

Tirr. Frena Narciso, il temerario labbro.

D'ogni nume maggiore
Non profanare un nume,
Che di punire gli empi hà per costume.

Narc. Nò, non farà mai ver ch'io sia seguace
D'un nume mentitore,
Lascivo, ingannatore.
Non farà mai ver ch'io soffra

(vai alla pianta.)

che

Uran. Utroe og smukke Ansigt, du for-
agter min Troestab; jeg vil dog
tilbede dig bestandig, og leve al-
leene for dig.

a. 2. Kierlighed, du som formaaer Al-
ting, og er Herre over vores Til-
beovigheder, bring vore Skionnes
Hierter til Medsidenhed.

Narc. I Nedrige, og Daarer!

(staer op.)

For en forfængelig og ubestandig Skionhed at
at fornædre og bedaare sig? Alt tilbede, øre
og dyrke en Guddom, som er meere daarlig
end eder. I Daarer! Alt hvilken
Liid spilder I!

Tirr. Narcisse, hold din forvoerne Mund i Tomme.

(De staer alle op.)

Banhellige ikke en Gud, som er større end
alle Guder, og som plejer at straffe de Ugu-
delige.

Narc. Men, det skal aldrig blive sandt, at jeg ef-
terfolger en lognagtig Gud, som er en Letsin-
dig og Bedrager. Det skal aldrig blive sandt,
at jeg kan taale, at denne skal erholde Ly-

(gaaer til Exer.)

dighed

Che dai ciechi mortali abbia costui
E Vassallaggio, e fede. Andate a terra
in Vergognose divise
Del più malvaggio nume.

*(dall' albero getta a terra gli archi,
faretre &c.)*

In quella guisa ch'io già vi 'calpesto,
(le calpesta.)

Il vostro impuro Dio sprezzo, e detesto.

*(Subito s'apre il tronco dell' albero, e n'esce
un mostruoso serpente, che afferra Narciso.
Tutti spaventati si ritirano fra
le piante. In un momento scende dall'
alto Venere nel suo carro, ed uccide
il serpente; ciò fatto torna al Cielo;
e Narciso resta immobile.)*

Coro.

Dal giusto furore
Del Dio d' amore,
Ringraziane Venere,
Che alfin ti salvò.

Narciso partet.)
Tir. Or che il funesto evento

In gioja si cangiò: che alfin Narciso
Venere liberò,

Per

Dighed og Troestab af de blinde Mennesker.
Til Jorden med Eder, I stammelige Tegn af
den stemmeste Gud.

(Kaster Guerne, Kogaerne &c. fra Træet til
Jorden.)

Paa denne Maade, som jeg nu alt træder
eder med Fodder,

(træder paa dem.)

foragter jeg, og bær en Assfye for eders urene
Gud.

Siraxen aabnes Stammen af Træet, og en
stor Slange kommer derud af, som
ansalder Narcissum. Alle forbau-
sede gaaer tilfide blandt Træerne.
I et Øyeblik nedstiger Venus fra
det Høje, i hendes Vogn, og dræ-
ber Slangen; Derefter vender hun
til Himlen igien; og Narcissus bli-
ver ubevægelig tilbage.

Chorus.

Tak Venus, som endelig omsider har
frelst dig fra Kierligheds Gudens
Brede.

(Narcissus gaaer bort.)

Tirr. Nu, da denne sorgelige Hændelse har for-
andret sig til Glæde: da Venus omsider har
frelst Narcissum; for at øre og takke Gudin-
den,

Per onorar la Dea, per ringraziarla
 Del massimo favor; Ninfe e Pastori,
 Intrecciate una danza
 Tutta lieta, e giuliva,
 Che sia cara ad amor, grata alla Diva.

(ballono e poi partono.)

Scena VII.

Folta Selva.

Cidippe.

Oscure selve, della pace amiche:
 Voi solitarj orrori,
 Sollievo degli amanti, e mesti cori;
 Ah respirar lasciatemi un momento,
 E siate all' alma mia scudo e riparo
 Dall' infidie importune; al foco mio
 Ristoro e calma. Almeno i miei lamenti,
 Con silenzio proffondo ampi, ascoltate,
 E permettete che su quelle piante
 Il nome imprima dell' amato bene,
 Con lui ragioni, e sfoghi le mie pene.

Ah

den, fletter, I Nympfer og Hyrder, en
Dans gandske glad og lystig, som maae være
angenem for Kierlighed, og behagelig for
Gudinden.

(De danser, og sider gaaer bort.)

Syvende Scene.

En thy Skov.

Cidippe.

Mørke Skove, Fredens gunstige Boeliger: Jeens
somme Forstrefkelser, de forelsktes, og bes-
drovede Hierters Trost; Åf lad mig drage
Lust et Dyeblik, og værer min Siel et Skjold
og Bærn for de uroelige Efterstræbelser: Bes-
verqvægelse og Roe for min Kierligheds Jld.
Hør i det mindste mine store Klager, med en
dyb Stiltienhed, og tillad, at jeg indgraver
min Ekkeliges Navn paa disse Træer, at jeg
taler med ham, og udosser mine Klager.

Ah se lieta non poss'io
 Favellar coll' Idol mio;
 Soffri almen crudele amante
 Che il tuo nome io baci ognor.

*(scrive a sinistra il nome di Narciso poscia
 va a destra a far lo stesso.)*

Scena VIII.

Eco dalla destra, e detta scrivendo, senza
 vederfi l' una e l' altra.

*(Nel tempo della cavarina di Eco, Cidippe dopo
 aver considerato lo scritto vi soggiunge :)
 e Cidippe.*

Eco. Ah dov' è il mio bel Narciso?
 Ditel voi frondose piante.
 Il mio cor da lui diviso
 Si distrugge in rio dolor.

Ma! quai note! - - - *Narciso!*

(vedendo lo scritto alla sinistra.)
 Oh dolcissimo nome! oh pianta amata,
 Che il producesti! Lascia ah lascia almeno
 Che il mio v'aggiunga - - -

*(vù a scrivere alla sinistra sotto al nome
 Narciso ed Eco amante.)*

Af dersom jeg ikke fornøyet kan tale med
min Skat; da taal i det mindste,
haarde Elskere, at jeg altid maae
kysse dit Navn.

(Hun skriver Narcissi Navn ved den venstre
Side, derefter gaer hun til den hoyre,
for at gisre det samme.)

Ottende Scene.

Echo fra den hoyre Side, og den forrige skrivende,
uden at den eene seer den anden.

(Midlertid Echo synger folgende Cavatina, efter at
Cidipe har betragtet Skriften soyer hun
dertil:

Og Cidippe.

Echo. Af hvor er min sinukke Narcis-
sus? Siger det I gronne Planter.
Mit Hjerte, som er skilt fra ham,
fortærer sig i en fortædelig Sorrig.

Men! hvad ere disse for Tegn! = Narcissus!

(Seende Skriften ved den venstre Haand.)

Af allersodeste Navn! Af elskværdige Plante
som har frembragt der! Tillad, af tillad i det
ringeste, at jeg soyer mit derhos = = =

(Gaaer hen at skrive ved den venstre Side under
Narcisse Navn og den forelæste Echo

Cid. Narciso, e Cidippe.

Non vi sia pianta in questa selva ombrofa,
Che non porii i due nomi, e siano augurj,
Poi que' faggi feriti.
Così l'dardo d'amore
Scolpisse il mio tiranno in mezzo al core.

(torna verso la sinistra per scrivere, nello stesso tempo che Eco accorgendosi che a destra v'è un altro scritto vi si accosta, senza veder ne esser vista da Cidippe.)

Eco. Cidippe!

(leggendo.)

Cid. Ed Eco amante!

(leggendo.)

Eco. Ahimè!

Cid. Chi lo scolpì?

Eco. Chi ve l'imprese?

Cid. Ah sei tu la cagion per cui mi sprezza

(avvedendosi d'Eco,

Il barbaro Nareiso!

Eco. Come? tu ancora di Narciso amante?

Cid. E tu sei quella si d'amor nemica!

Eco. Così serbi la fè data al tuo sposo!

Cid. Ninfa crudel!

Eco. Ninfa sleale!

Cid. Mi contendi quel cor!

Eco.

Cid. Narcissus og Cidippe, gud der ikke være no-
gen Plante i denne skyggefulde Skov, som jo
maae bære disse Evende Navne, og disse ind-
gravne Boge-Træer være derom Vidner.
Saaledes har Kierligheds Piil saaret min Ty-
ran midt i Hiertet.

(vender til den venstre Side for at skrive, paa
samme Tid som Echo bliver ved den
hoyre Side vaer en anden Skrift, hvor-
til hun nerner sig, uden at see eller
blive seet af Cidippe.)

Echo. Cidippe!

(laesende.)

Cid. Og den forelskete Echo!

(laesende.)

Echo. Af Himmel!

Cid. Hvem har indgravet dette?

Echo. Hvem har indtrykt dette?

Cid. Af er du Alarsagen,

(bliver Echo vaer.)

hvorfore den barbariske Narcissus forsmaaer
mig!

Echo. Hvorledes? Du ogsaa forelsket i Narciso!

Cid. Og du er den som er slig en Fiende af Kier-
lighed!

Echo. Saaledes bevarer du din Kiereste den givne
Tro!

Cid. Haarde Nympfe!

Echo. Troelose Nympfe!

Cid. Du affrider mig dette Hierte!

Echo.

Eto. Tu mia rivale! - - -

Ah mancava a miei martiri
Un più barbaro dolor!

Cid. Ah mancava a miei deliri
Un più sventurato amor!

a 2. Chi provò giammai del mio,
Un affanno più tiranno!
Nò non rese il fato río
Un più tormentato cor.

(partono da parti opposte.)

Scena IX.

Prato con fonte all' innanzi, e bosco in
lontananza.

Narciso uscendo dal Bosco.
Del passato periglio io sono ancora
Tutto pien di terror. Io non comprendo
Se sono fra viventi, Le dolci acque
Della vicina fonte

(si siede sull' orlo della fonte per bere.)
Mi potran ristorar - - -

Ahimè! Narciso,
(contempla la sua immagine nell' aqua.)
Che miri! Quella è una fronte, o un incanto!

Echo. Du min Medheileriske! = = =

Ak fattedes endnu i mine Lidelser

En meere barbarisk Sorrig!

Cid. Ak fattedes endnu i mine Raserier
En meere ulyksalig Kierlighed!

a. 2. Hvo har vel nogentid forsøgt en
meere tyraunistisk Bekymring, end
min! Ney den haarde Skiebne
gjorde aldrig et meere plaget Hierte.
(de gaer hver bort til sin Side.)

Niende Scene.

En Eng med en Brond for til, og Skov lange
horte.

Narcissus, kommende ud af Skoven.

Bed den overstandene Fare er jeg endnu gandske fuld
af Skræk. Jeg begriber ikke om jeg er blandt
de Levende. De syde Vand af den nærmeste
Brond

(setter sig paa Randen af Bronden for at
drikke.)

Kan vederqvæge mig = = =

Ak Himmel! Narcisse

(betragter sit eget Billedet i Vandet.)

Hvad seer du! Dette er en Pande, eller

E s

noget

Due pupille son quelle, o pur due stelle!
 Che volto è quel, che in mezzo all'acque accende
 E d'insolito ardor m'empie le vene?
 Amor certo tu sei - - - Perdon ti chiedo - - -
 Fuggi, o vile narciso,

*(mostra voler partire, mà poi s'arresta
 sulla fonte.)*

Fuggi amor che t'insulta - - - Oh Dio! qual forza
 Ti trattiene, e i tuoi rischj
 Entro que' lumi a vagheggiar ti sforza?

Pupille care
 Perdon vi chiedo,
 In sin che vivo
 V'adorerò.

Lascia, o bocca vezzosa che un mio bacio
 Sul tuo bel labbro imprima.

*(s' accosta per baciarla
 nell' acque.)*

Oh pietà che m'avviva!
 Pongo il labbro, e tu il porgi.
 Ti bacio, e tu mi baci - - - Ahi! l'onda iniqua
 Sulla mia bocca il bacio rompe, oh Dio!
 E dolor tu ne mostri uguale al mio!
 (si ritira sdegnoso.)
 Deh stendi le tue braccia, accio ti tragga

Fuor

noget Hexerie! Toe Dyne ere hine, eller og
Toe Stierner! Hvad er dette for et Ansigt
som midt i Vandet antænder, og med en
usædvanlig Heede opfylder mine Alarer?
Kierlighed du er visselig = = = Jeg beder
dig om Forladelse = = = Flye, du nedrige
Narcisse,

(Lader til at gaae bort, men siden opholder
sig ved Brønden.)

Flye for Kierlighed som ansalder dig = = =
Af Himmel! Hvilkens Kraft holder dig tilba-
ge, og trænger Dig til at bestue dine Farer i
disse Dyne?

Kiere Dyne, jeg beder
Om Forladelse,
Saa længe jeg lever
Skal jeg tilbede eder.

Tillad, o yndige Mund at jeg maae give et
Kys paa din smukke Mund.

(nærmer sig for at kysse sig i Vandet.)

Af Medlidenhed som giver mig Liv! Jeg ud-
rekker min Mund, og du gior det samme.
Jeg kysser dia, og du kysser mig = = Af!
den ubillige Bolge afbryder Kysset paa min
Mund, af Himmel! Og du viiser Fortry-
delse derover saavel som jeg!

(gaaer vred tilbage.)

Af udret dine Arme, paa det at jeg maae
drag

Fuor dell' invida fonte - - - Ecco corse
(stende il braccio alla fonte.)

Tu mi stendi il tuo braccio - - -

Ahi ! che l' onda frappa

(ritira il braccio sdegnoso, e dolente.)

Mi ti toglie di novo.

Folle ! con chi mi lagno ?

Il mio sembiante è quello : io mi rassiso,

Oh portento d'amor ! Strano successo !

Narciso è innamorato di se stesso.

Scena X.

Eco e Narciso.

Eco. Oh quante grazie hò reso :

Alla madre d'amor : Tu sei già salvo

Bellissimo Narciso.

Mà il terror porti ancor nel tuo bel viso.

Narc. Ahi con qual fronte , o ninfa,

Potrò più sostener degli occhi tuoi

Il rimprovero e l'ira ? Deh se m'ami

Tu compisci il mio duol. Vibra il tuo ferro.

Venga a punir pietoso

In questo cor , venga il tuo stral pungente,

L'antico orgoglio , e la viltà presente.

Eco.

drage dig op af den ugunstige Brønd

See du rækker

(udrækker sin Arm over Brønden.)

mig din Arm

Af! Den mellemværende Bolge

(tager sin Arm vred og forrigtfuld til sig.)
fratager mig dig paa nye. Jeg Daare! over
hvem beklager jeg mig? Dette er mit Ansigt:
Jeg kiender mig selv. Af er Underværk af
Kierlighed! En selsom Hendelse! Narcissus
er forelsket i sig selv.

Tiende Scene.

Echo og Narcissus.

Echo. Af hvor stor Tak har jeg ikke givet til Kier-
ligheds Møder: Du er allerede frelst, aller-
denligste Narcisse. Men Skræffen bører du
endnu i dit smukke Ansigt.

Narc. Af med hvad Ansigt, o Nympfe, kan jeg
vel tage imod dine Dynes Bebreidelse og Bre-
de? Af dersom du elsker mig, da opfyld min
Sorrig. Brug dit Sverd. Lad din spidse
Kaarde komme, med din gamle Hovmod, og
din nærværende Medrighed at straffe, af Med-
lidenhed, dette Hierte.

Echo.

Eco. Quella morte tu chiedi,
Che a impetrarti io venia; eol dir che t'amo,
Sì t'amo, o caro, Ecco il mio error. Castiga
L'ardir del cor. Vibra il colpo. Che tardi?
Invidj più la destra a tuoi bei sguardi?

Narc. Eco spietata, al mio dolor tu aggiungi
La pietà ch'ho del tuo.
Perche l'amor tuo, ahimè! tanto celarmi?
Avrei data al tuo amore
Forse allor che più crudo avea il sembiante,
Quella pietà ch'ora ti nego amante.

Eco. Come! Amante? E di chi?

Narc. Ninfa in me vedi
Un delirio d'amor, ma strano assai:
Nell'amor tuo ti son rival. Mi struggo
Per la beltà che t'arde.
Tu per me solo avvampi.
Fece le nostre piaghe un sol sembiante;
Sol di me stesso anch'io mi trovo amante.

Eco. Getta il folle pensiero. Ama a chi puoi
Donar gli amplexi tuoi.
Se il merta la mia fè -

Narc. Se non si placa amor, cangiar non posso
Di affetto, e compiacerti.
Addio. M'è forza abandonar la vista

Echo. Du forslanger den Øsd, som jeg kom at forhverve dig, ved at sige at jeg elsker dig. Ja jeg elsker dig, o Kiere. See min Bildfarelse. Straf mit Hiertes Dristighed. Sted til. Hvad tøver du efter? Misunder din meere din høye Haand for dine smukke Øyne?

Narc. See Troelose, du forøger min Sorrig med den Medlidenhed jeg har over din. Hvorfore skuler du saa meget, at Himmel! din Kierlighed? Jeg vilde maaßke, da du havde et grunimere Alashn, høpe givet din Kierlighed den Medlidenhed, som jeg nu nægter dig Elskende.

Echo. Hvorledes! Elskende? og i hvem?

Narc. Nympse du seer i mig et Kierligheds Naseerie, men meget selsomt: Jeg er din Medbeislerke. Jeg fortærer mig selv, for den Skionshed som antender dig. Du antændes for mig alleene. Et eneste Ansigt gjorde vores Saar; alleene i mig selv finder jeg mig at være forelsket.

Echo. Forkast den daarlige Tanke. Elsk den, som du kan give dine Omarmelser. Dersom min Evdeskab fortiner den

Narc. Dersom Kierlighed ikke lader sig tilfredsstille, kan jeg heller ikke forandre min Tilbørelighed, og behage dig. Farvel. Jeg kan neppe

Dij quella fonte, ov'io bevei quel foco,
 Che mi divora e sfaccia.
 Addio, mostro d'amore:
 Vado a morire, e turimanti in pace.
 Vado co' miei martiri
 Là fra le selve innospite,
 Vado co' miei sospiri
 Ad insegnar pietà.
 Al suon de' miei lamenti
 Il fasso duro, e gelido,
 Il tronco forte e rigido
 Forse sospirerà.

Scena XI.

Eco solo.

Che sventura è la mia!

Hò per rival chi adoro, e son gelosa
 Che s' amino frà lor quegli occhi amati.
 Ove's intese ugual miseria! Oh fonte,
 Fonte per me fatal! Tu sola, e prima
 Cagion del mio dolor, fonte odiosa.
 A te rabbia di vento, ira di nembo
 Dal margine fiorito
 Svelga le amiche piante.

ueppe forlade at see denne Brond, hvor jeg har drukket den Ild, som opsluger og bortsmelter mig. Farvel, Kierligheds Bidunder: Jeg gaaer hen at døe, og du kan forblive i Fred.

Jeg gaaer med mine Lidelsser

Hen i de ubehoede Skove,

Jeg gaaer med mine Sukke

Alt lære andre Medlidenhed.

Bed Lyden af mine Klager

Vil den haarde og folde Steen;

Det stærke og haarde Træ

Maaстee sukke.

Ellevte Scene.

Echo alleene.

Hvor er jeg ikke ulykkelig? Min Medbeyler er den, som jeg tilbeder, og jeg er misundelig over at disse elskværdige Dyne elsker hinanden indbyrdes. Hvor har man hørt en lige Elendighed! Af Kilde, ulyksalige Kilde for mig! Du alleene er den første Aarsag til min Sorrig, forhadte Kilde. Bindenes Raserie, Regnens Brede oprykke de skyggesulde Træer ved din med Blomster bevoxede Bredde. En ulykkelig Fugls raa-

A te d'infusto aügel stridulo canto
 Rompa i sacri silenzj. I sozzi armenti
 Turbin col pië fangoſo
 L' antico letto a tuoi tranquilli argenti.
 Misera! Io perdo i voti, e tu frattanto
 Più ſuperba ne vai del mio gran pianto!
 Che vaneggio! che penſo! a chi ragiono!
 Ove parlo! ove ſono! ah forſe adesso
 Spira l' Idolo mio. Dal ſen traſitto
 Verfa tiepido il ſangue --- oh rimembranza!
 Oh vista! oh duol! che ogni dolore avanza!

Vadafi --- dove? --- oh pena! ---
 Palpito --- ſmanio --- tremo:
 Vorrei --- ne poſſo appena
 L' affanno mio ſpiegar.
 In ſi fatal periglio
 Sento il martire eſtremo,
 Bagno di pianto il ciglio,
 Ridotta a delirar.

Fine dell' Atto Secondo.

Atto

bende Sang forstyrre din hellige Roe. Det
seidne Ørteg nedtræde med sin dyndesfulde Fod
den gamle Dæmaing om dit stille Solv-flare
Band. Jeg Elendige! Jeg spilder mine On-
sker, og du gør dig imidlertid mere stolt over
min heftige Graad! Hvad fører jeg for daa-
lig Snak! Hvad tenker jeg! Med hvem taler
jeg! Hvor taler jeg! Hvor er jeg! Af maa-
stee min Skat opgiver nu sin Aland. Afhans
giennemborede Hierte udosser han det sunke
Blod : : : Af Erindring! Af Syn!
Af Sorrig! som overgaaer al Sorrig!

Jeg maae gaae : : : hvorhen? : : :
Af Pine! : : : Jeg zittrer : : :
jeg raser : : : jeg skielver: Jeg
vilde : : : men jeg kan neppe for-
klare min Sorrig.

I saa ulykkelig en Fare finder jeg den
yderste Pine, jeg væder mit An-
sigt med Graad, og er bragt til
Raserle.

Ende paa den Anden Act.

Atto Terzo.

Scena I.

Portico pastorale nella casa di Tirreno.

Cidippe fuggendo da Uranio.

P

Cid. Partiti - -

Uran. Ascoltami - -

Cid. Pastor noioso - -

Uran. Ninfa crudel - -

Cid. Lascia il cor nel suo riposo,

Uran. Rendi al core il suo riposo.

Cid. Perche in seguirmi - -

Uran. Perche in tradirmi - -

Cid.] Tanto ostinata

Uran.] Tanto infedel.

Uran. Si partirò, spietata;

Partirò, perche il vuoi.

Cid. E ancor non parti?

Uran. Tempo verrà che piangerai mia morte;

Poi verrai sconsolata

Di lagrime; e di fiori a sparger l'urna,

E su le freddi ceneri a lagnarti.

Si partirò spietata.

Cid.

Tredie Act.

Første Scene.

En Førgaard paa Landet i Cirreni Huus.

Cidippe flygtende for Uranio.

Cid. *G*aaf du bort = = =

Uran. *H*er mig = . =

Cid. *F*ortrædelige Hyrde = . =

Uran. *H*aarde Nympfe = = =

Cid. *L*ad mit Hierte i sin Frihed.

Uran. *G*iv mit Hierte sin Rolighed igien.

Cid. *H*vorføre i at følge mig = = =

Uran. *H*vorføre i at forraade mig = =

Cid. } *S*aa haarnakted.

Uran. } *S*aa utroe.

Uran. Ja jeg vil gaae bort, Troelose; jeg vil gaae
bort, fordi du vil have det.

Cid. Men er han ikke gaaet bort endnu?

Uran. Den Cid vil komme at du skal begræde min
Død; Siden skal du trosteslos komme at
frøse Graad og Blomster paa min Grav, og
over den folde Aske at beklage dig. Ja, jeg
vil gaae bort Troelose.

Cid. E ancor non parti?

Uran. Nessun meco più resti, pria ch'io vada,
Testimonio infedel di tua incostanza,
Prendi il dardo, che un dì tu mi donasti.

(*le da il dardo, ed ella attenacemento
lo guarda.*)

Per far paghi i tuoi voti
Armi non mancheranno ond'io m'uccida,
Se a svenarmi non basti il dolor mio
Ecco ch'io parto. Ingrata ninfa, addio.

Cid. Ferma Uranio - - -

(*l'arresta.*)

Uran. Che chiedi?

Cid. (Ei m'è fedele; io pur l'amai. Sprezzarlo
Perche infide mio core?)

Uran. (Mi guarda, e impallidisce! aita amore.)

Cid. (Narciso m'è spietato,
M'adora Uranio, egli mi sprezza ingrato.)

Uran. Eh lascia ch'io parta - - -

Cid. Parti, ma prima l'osserva
Le tue vendette, Uranio, e il mio dolore;
Or con questo dardo io mi passo il core.

Uran. Che fai Cidippe, ohimè!

Cid. Partirai più crudele?

Uran. Sì partirò, mà partirò con te.

Cid.

Cid. Men er han ikke gaaet bort endnu?

Uran. Ingen blive meere hos mig tilbage, forend jeg gaaer, da tag den Piil, som du engang har givet mig, det utroe Bidnesbyrd paa din Ubestandighed.

(giver hende Piilen, og hun seer noye paa ham.)
For at tilfredsstille dine Onsfer, vil der ikke flettes mig Baaben til at dcebe mig med, der som min Sorrig ikke er nok til at kopele mig.
See jeg gaaer. Utaknemmelige Nympse,
Farvel.

Cid. Bliv her Uranie
(holder ham tilbage.)

Uran. Hvad forlanger du?

Cid. [Han er mig troe; jeg har dog elsket ham.
Hvorfore forsmaaer mit utroe Hierte ham?]

Uran. [Hun seer paa mig, og bliver bleeg! Hielp
Kierlighed.]

Cid. [Narcissus er utro, Uranius tilbeder mig,
den Utaknemmelige foragter mig.]

Uran. En lad mig gaae

Cid. Gaf, men giv forst Agt paa din Hevn, Uranie,
og paa min Sorrig: Nu giennemborer
jeg mit Hierte med denne Piil.

Uran. Hvad gior du Cidippe, af Himmel!

Cid. Vill du endnu gaae bort, du Grumme?

Uran. Ja jeg vil gaae, men med dig.

Cid. L'ire deponi?

Uran. L'antico amor ripigli?

Cid. Più di prima t'adoro: odio Narciso.

Uran. Non m'inganni?

Cid. Di sposa ecco la destra.

Prendila e non temere, o mio diletto.

Uran. L'ire depongo, e mi ti stringo al petto.

Pur cede alla mia fede

L'orgoglio del tuo cor.

Nell'amor tuo diventa

Mia gloria il tuo dolor.

Scena II.

Cidippe sola.

Dalla tua fede l'imparo, amato Uranio,

Ad esser più fedel. Io di bel novo

Ti torno in questo seno.

Venere lo comanda;

Il Genitor l'impone;

Gratitudine il chiede.

Dove più spero, o core

Ritrovar tanta fede, e tanto amore.

Vien

Cid. Nedlægger du din Brede?

Uran. Antager du igien den gamle Kierlighed?

Cid. Jeg tilbeder dig meere end tilforn: jeg hader
Narcissum.

Uran. Bedrager du mig ikke?

Cid. See der er min Haand som Brud. Tag den
og frngt ej, min Elskelige.

Uran. Jeg nedlægger min Brede, og omfavner dig.

For min Troestab viiger dog

Dit Hiertes Stolthed.

I din Kierlighed bliver nos omvnt

Min Ere din Sorrig.

Aanden Scene.

Cidippe alleene.

Af din Erstestab lører jeg, elskelige Uranie, at være
meere troe. Jeg vender paa nye i dine Arme.
Venus besaler det; Min Fader paalægger
det; Taknemmelighed udfordrer det. Hvor
haaber du meere, o Hierte, at finde saa stor
Troestab, og saa stor Kierlighed.

Vien serpendo nel mio petto
 Un diletto lusinghiero,
 Che mi desta un dolce giubilo,
 Ché provato mai non hò.

Mi figura il mio pensiero,
 Che farà vieppiù maggiore,
 Quando al seno il mio diletto
 In sposo stringerò.

Scena III.

Prato con fonte all' innanzi, e bosco, in lon-
 tananza, come prima.

Alceste solo.

A miei pianti, a miei lamenti
 Pur rispondono le selve,
 Chi è cagion de' miei tormenti
 Sol non piange al mio dolor.

Eco ninfa adorata,
 Com' esser può che tu non senta' ardore,
 Se tanto in me n' accendi?
 Certo il sen ti circonda il caspio verno,
 O pur ne tuoi begli occhi, e nel mio core,
 Tutto il suo foco ha consumato amore,

Sce-

I mit Bryst udbreder sig en smigrende
Lyst, som opvækker en sod Glæde
hos mig, hvilken jeg aldrig tilforn
har forsøgt.

Min Tanke forestiller mig, at den vil
blive langt større, naar jeg faer
min Elskelige til Brudgom.

Tredie Scene.

En Eng med Brond for til, og Skov langt
borte, som forhen
Alcestes alleene.

Til min Graad, og mine Klager svarer
dog Skovene; Den som er Alrsag
til mine Blager, er den eeneste som
ikke græder ved min Sorgig.

Echo, elskværdige Nympse, hvorledes kan dette
være, at du ikke finder Zilden, naar du med
den antender mig saa meget? Bisselig den
Caspiske Vinter omgiver dit Hiertte, eller og
Kærlighed har fortærret al sin Zid, baade i
dine deylige Dynne, og i mit Hiertte.

Fierde

Scena IV.

Narciso, ed Alceste.

Narc. Fugge il pin dal sordo scoglio.
Per timor di naufragar,
Sol io torno a quella fonte,
Ch' è cagion del mio penar.

Alc. Dove, o gentil Narciso?

Narc. A quella fonte Alceste, anzi alla morte.

(torno a vederſi alla fonte.)

Alc. (Qual mai dolor l' opprime! O cruda sorte!)

Narc. Oimè! che volto è quel? Dove son giti
(oſſervandosi nella fonte.)

Delle guance, e dei labbri i bei colori?

Chi v' ha tolto, o pupille, i dolci rai?

Ah che più non ravviso

In Narciso. Narciso,

Alc. (Ei se stesso vagheggia, e duolsi, e piange!)

Narc. Tornate a serenarvi,

Bellissime pupille,

Tornate, oh Dio tranquille,

O pure io morirò.

Fierde Scene.

Narcissus og Alcestes.

Narc. Skibet flyer fra den dove Klippe,
Af Frugt for at strandes;
Jeg alleene vender til den Brond,
Som er Aarsag i min Lidelse.

Alc. Hvorhen, o yndige Narcisse?

Narc. Til denne Brond, Alceste, og snarere til
Døden.

(sætter sig igien ved Bronden.)

Alc. [Hvad Sorrig undertrykker ham vel! AF
haarde Skiebne!] AE

Narc. Af Himmel! Hvad er dette for et Ansigt?
(betragtende sig i Bronden.)

Hvor ere de Kinder, og de smukke farvede Læ-
ber blevne af? Hvo har betager eder, I
Dyne, de sode Straaler? Af jeg fiender ikke
Narcissum igien i Narcisso.

Alc. [Han betragter sig selv, beklager sig, og græder!] AE

Narc. Klarer op igien

Allerdenligste Dyne,

Bliv igien roelige, af Himmel!

Eller jeg doer.

Dersom

Se liete non tornate,
 Se più non risplendete,
 Care pupille amate,
 Più viver non potrò.

Alc. (Come il vezzo in sul labbro gli vien meno,
 E perde della fronte il bel sereno !)

Nart. Ahimè ! già tu sparisci, immagine ingrata !
 Resta, deh resta almen non m'abbandona.
 Ma così vil son io ? Dov'è l'antica
 Fermezza ? E qual divenni ?

(*Si getta nella fonte.*)
 Fuggiam - - - ma dove ? Oh Dio !

Come potrò d' amore
 Fuggir, se l' ho nel core ?

Ma già scritta mi veggio

La mia morte nel volto. In sen ne sento

Tutto quanto l' orror. La morte mia

Si compisca una volta,

Tu, tu fonte che fosti

La cagion perche io mora,

Servi di tomba alla mia morte ancora.

(*Si getta nella fonte.*)

Alc. Oimè ! ferma Narciso - - - Ei more oh Dio !
 Dall' acque ingorde appresso

Dersom I ikke bliver glade

Dersom I ikke meere giver Glæds,

Kiere elskværdige Dyne,

Da kan jeg ikke meere leve.

Alc. Hvorledes, falder han i Afmagt, med sine rode
Læber, og taber den smukke Klarhed i hans
Pande!

Narc. Af Himmel! Du forsvinder allerede, utak-
nemelige Billede! Bliv, af forbliv, i det
mindste forlad mig ikke - - - Men er jeg saa
nedrig? Hvor er den forrige Kierhed? Og
hvad er jeg blevet til?

(Staaer op fra Brønden.)

Lad mig flyve - - men hvorhen? Af Him-
mel! Hvorledes kan jeg undslye Kierlighed,
naar jeg har den i Hiertet? Men jeg seer
allerede Doden strevet i mit Ansigt. Jeg
finder alt Skætten deraf i mit Bryst. Min
Død fuldsøres dog engang. Du Kilde, du
som har været Aarsag til min Død, maae
ogsaa tine mig til Grav.

(Faster sig i Brønden.)

Alc. Af Himmel! Holdt Narcisse - - - Han
doer, af Gudex! undertrykt af det slugende
Vand

Ma qual novella forge
 Delizia agli occhi, ed ornamento al prato?
 Certo Narciso s' è cangiato in fiore,
 Tu che spunti dal suol, fiore odorato,
 Con un vago pallore,
 Nelle tue foglie è scritto il tuo dolore.

Scena V.

Eco ed Alceste.

Eco. Dov' è Narciso?

Dov' è il mio amante?
 Ditel pietose,
 Aure vezzose,
 Amiche piante
 Ove n'andò?

Alc. Con qual coraggio, oh Dio!

Dirti potrò che l' Idol tuo morio?

Eco. Morto dunque è Narciso?

E il Ciel lasciò perire un si bel viso?

Crudelissimo Ciel! - - - Tiranne amore! - -

Ma dove son l' ossa adorate? E dove

Quel bellissimo volto?

La bellissima bocca?

L' ultimo onor del rogo a me sol tocca.

Alc.

Band = Men hvilken nye Lyst for Dy-
nene, og Juur for Engen opstaer igien?
Bisselig Narcissus er forvandlet til et Blom-
ster. Du elskværdige Blomster som opspiret
af Jorden, har din Sorrig skrevne paa dine
Blade, med en yndig Bleeghed.

Femte Scene.

Echo og Alcestes.

Echo. Hvor er Narcissus?

Hvor er min Elskelige?

Sitg det medlidende,

Yndige sagte Vinde,

Og gunstige Træer,

Hvor er han blevet af?

Alc. Med hvad Mod, af Himmel! Kan jeg sige
dig, at jeg dør din Skat!

Echo. Saa er da Narcissus død? Og Himmel har
ladet saa smukt et Ansigt forgaae? Allers
grummeste Himmel! = = = Tyranniske
Kierlighed! = = = Men hvor ere de elsk-
værdige Beene? Og hvor er det allersmuk-
keste Ansigt? Den allerdeyligste Mund?
Den sidste Ere af hans Begravelse tilkom-
mer mig alleene.

Alc. Dalla pietà de' Numi eccolo, o bella
Cangiato in fior. Da quelle sponde istesse
Ond' ei cadè, poiche in fiore rinacque;
Torna se stesso a vagheggiar nell' acque.

Eco. Oh amabil fior, che in te ritiene intera
Dell' antica beltà l' orme primiere.

Ne' miei baci ricevi
Gli ultimi miei respiri. Ohimè! perch'io
Tutta voce non sono,
Per dir i pregi tuoi, l' affanno mio?

Poichè il mio Ben morì
Per mè s'oscura il di:
In vita si fatal,
Che più dimoro?

moro

(*Si va cangiando in voce ritirandosi fra gli alberi.*)

Sciogliersi miro

Le membra languide;

Mancarmi sento

Il mio respiro

spiro:

E veggio solo

L' aspetto orribile

Del mio martoro.

Alc.

Alc. Ved Gudernes Medlidenhed ses ham, O Smukke, forvandlet til et Blomster. Ved den samme Brønd, hvori han faldt, da han blev til et Blomster; beskuer han sig nu atter igien i Vandet.

Echo. O elskværdige Blomster, som beholder aldeles hos dig de første Fodspor af den forrige Skionhed. Ved mine Kys, annammer du mit sidste Alandedræt. Af Himmel! Hvorfore er jeg ikke aldeles en Ros, for at udføge din Værde, og min Sorrig?

Siden min Skat døde,
Formørkes Dagen for mig:
Hvorfore forbliver jeg,
I saa sorgelig et Liv? . . .

Jeg dører. (*)

(Hun forvandles til en Ros, og gaaer bort, blant Træerne.)

Jeg seer de matte Lemmer
At oploses:
Jeg finder, at jeg ikke
Kan drage min Aande . . .
Jeg opgiver min Aand.

Og jeg seer eeneste
Det forskækkelige Syn
Af min Lidelse.

G 2

Alc.

*) Her giver det sidste Ord af Echo Gienlyd, i den Italienske Text, som forhen.

ATTO III.

All. Qual denso vel, qual fosca nube, o ninfa
Ti toglie alli miei sguardi? ah che il mio stato
Si fa sempre peggior: Me sventurato!

Dove sei, o Sole amato?

Sei in terra, o sei in Ciel?

In ciel.

(Si volge dall' altra parte.)

In qual luogo tu mi chiami

Sempre a te risponderò.

a te risponderò.

Scena VI.

Tempio di Venere. Statua in mezzo
della medema.

*Tirreno, Uranio, Cidippe, Coro di Ninfe
e di Pastori.*

Coro.

Vita del mondo,

Vener tu sei,

Piacer giocondo

D'uomini, e Dei,

Seme fecondo

D'ilarità.

Uranio

Alc. Hvilket tyk! Forhæng, hvilken mørk Skye,
O Nympse, borttager dig fra mit Øyesyn?
Af min Eilstand forverres altid: Jeg Ulyk-
fælige!

Hvor er du, o elskværdige Soel?

Er du paa Jorden, eller i Himlen?
i Himlen.

(vender sig til den anden Side.)

Paa hvilket Sted du kalder mig,
Vil jeg altid svare dig.
svare dig.

Siette Scene.

Veneris Tempel, med Hendes Billede
i Midten.

Tirrenus, Uranius, Cidippe, Chorus af
Nympfer og Hyrder.

Chorus:

Verdens Liv,
Er du Venus,
En behagelig Lyst
For Mennesker og Guder,
En frugtbar Sæd
Af Glæde.

Uran. Io temo Idolo mio, che non mi fugga
Tanta felicità.

Cid. Mio dolce sposo
Di che più temi? Ora tu sei già mio;
Io son tutta dite.

Uran. Negl' Elisi una gioja ugual non v'è.

Coro.

Vita del mondo &c.

Scena VII.

Alceste e detti.

Alc. Oh frali beni! oh troppo
Fuggitiva allegrezza! Oh morte acerba!

Tirr. Cieli che mai farà!

Cid.] Qual male arrechi?
Uran.]

Alc. Son morti, oimè son morti!
L'onor di questi colli: Eco e Narciso,
Io disperato, ahimè! ne fui presente,
Si cangiano per doglia

(si apre il prospetto e vedesi un Cielo.)

Sù i giulivi apparati i risi, e i canti
In funeste gramaglie, in strida, in pianti.

Tirr.

Uran. Jeg frygter, min Skat, at såa stor Lykkeslighed skal undslye mig.

Cid. Min sode Brudgom, hvorfore frygter du meere? Nu er du allerede min; Jeg hører dig altsammen til.

Uran. I de Eliseiske Marker, har denne Glæde ingen liige.

Chorus.

Verdens Liv ic.

Syvende Scene.

Alceste og de forrige.

Alc. Åk forgiengelige Gode! . Åk alt for flygtige Lystighed! Åk bitre Dod!

Tirr. Himmel! Hvad er vel dette!

Cid.] Hvad Ondt bringer du?

Uran.]

Alc. Åren for disse Høye: Echo og Narcissus, de ere døde, af Himmel! de ere døde. Jeg Fortvivlende, af Himmel! Jeg var derved tilstæde. De lystige Silberedeiser, Latter og Sange forvandles af Bedrovelse til dodelig Prospecten aabnes, og en Himmel sees.)
Sorrig, Klage og Graad.

Tirr. Må qual nuovo portento!

(comparisce Eco e Narciso.)

Ecco dal Cielo aperto in bianca nube
 Scendere a noi Narciso, ed Eco, oh quanto
 In sembianze più belle,
 E luminosa assai più delle stelle!

Scena Ultima.

Narciso, ed Eco in macchina, e i suddetti.

Narc. Ripigliate, o pastori,

La primiera allegrezza. Non vi turbi

- L' esser privi di noi

Sciolti dal mortal velo.

Eco. Godete pur; che noi godiamo ancora:

Voi lieti in terra, e voi felici in Cielo.

Cid. Godiamo pure se voi godete ancora:

Uran. Noi lieti in terra, e voi felici in Cielo.

Coro.

Tirr. Men hvilket nyt Undertegn!

(Echo og Narcissus lader sig see.)

See Narcissum og Echo fra den aabne Himmel, i en klar Skye, at nedstige til os, at i hvor smuk en Anseelse, og endnu mere skinnende end Stiernerne!

Sidste Scene.

Narcissus og Echo i en Glorie, og
de forrige.

Narc. Antag, o Hyrder, eders forrige Lystighed.
Lad dette ikke forstyrre Eder, at I ere skildte ved os, som ere løste fra det dodelige Skul.

Echo. Glæd Eder kun; Thi vi glædes ogsaa: I glade paa Jorden, og vi lyksalige i Himlen.

Cid. } Vi vil da glæde os, dersom I ogsaa 'glæs-
der Eder.

Uran. } Vi ere glade paa Jorden, I Lyksalige i
Himlen.

Voi godete, e noi godiamo;
 Noi qui in terra lieti siamo,
 Voi felici siete in Ciel.

Tirr. Or si cangia l'orrore in allegrezza;
 Cidippe è sposa a Uranio: oh che contento!
 Gli passati miei guai più non rammento.

Eco. Mio bel Sol - - -

Narc. mia bella speme

Eco. Cara vita - - -

Narc. amato Bene.

Eco.] a 2. Pur ti stringo.
Narc.] a 2. Pur ti stringo.

Cid.] a 2. Pur t'abbraccio.
Uran.] a 2. Pur t'abbraccio.

Eco.] a 2. Dolce è il nodo.
Narc.] a 2. Dolce è il nodo.

Cid.] a 2. E dolce è il laccio.
Uran.] a 2. E dolce è il laccio.

3 a 4. Che l'ugual nè in Ciel, nè in terra
 Mai non strinse il Dio d'amor.

Chorus:

I glædes, og vi glædes;

Vi ere glade her paa Jorden,

I ere lyksalige i Himlen.

Tirr. Nu forvandles Skæffen til Lysthed; Cidippe er Uranii Brud: Af hvilken Fornøjelse! Jeg erindrer ikke meere mit forgangne Onde.

Echo. Min smukke Soel = • =

Narc. Mit smukke Haab = • =

Echo. Kiere Liv = s o g =

Narc. Elstelige Skat.

Echo.] Endelig omfavner jeg dig.
Narc.] Endelig omarmer jeg dig.

Cid.] Endelig omarmer jeg dig.
Uran.] Den Knude er saa sœd.

Narc.] Den Knude er saa sœd.

Cid.] Dette Baand er saa sœdt.
Uran.] Dette Baand er saa sœdt.

a. 4. At Kierligheds Gud, hverken i
Himlen eller paa Jorden, nogentid
har knyttet dets Liige.

Alleo

११०

विश्वासी न तुल्यं विद्यते
 विश्वासी वा वाग् विश्वासी विश्वासी
 विश्वासी वा वाग् विश्वासी विश्वासी

अनेक

